Ketabton.com

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||

کتاب :: د افشاري استبدادونو پرضد

د افغانانو پاڅونونه.

ليکوال ::کاندید اکاډميسين محمداعظم سيستانی.

ژباړن :: صـالـح مـحـمـد صـالــح .

مهتمم :: عـبـدالـجـبـار تـــرنـګ (تُرابي).

خپروونکې :: صحاف نشراتي مؤسسه .

چاپکال :: 1380ل/2001م کال.

چاپشمېر :: (1000) ټوکه.

چاپځی :: یونایـټېـډ پرېس ــ کوټه

کمپوز/ډيزاين :: صحاف کمپيوټر ــ کوټه.

کمپوزر :: په خپله ژباړن.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تقریظ

د اتلسمې میلادي پېړۍ په دېرشمو او څلوېښتمو کلونو کې "د افشاري استبدادونو پرضد د افغانانو پاڅونونه" رساله د کاندید اکاډمیسین محمد اعظم سیستاني له ګټورو، علمي او څېړنیزو کارونو څخه دی، چې هم د موضوع ټاکنې له مخې، هم د څګېړنې د ځرنګتیا او هم یې د لیکنې او ژبې له مخې په هېواد کې ساری لږ لیدل کېږي.

لیکوال په پیل کې په ختیځ کې د فیوډالي نظام او د هغه د ظالمانه چلند یوځرك راښوولی، وروسته یې د علمي نړۍ لید (جهانبینی) په رڼا کې د نادرافشار فیوډالي دولت بڼه له ټولو ختیزو (شرقي) غوسه ناکو ځرنګتیاوو سره په منونکي منطق ارایه کړې ده.

د نړۍ نیولو لپاره د نادر افشار ناپایه حرص، د شتمنیو او پیسو راټولونه، د نیول شویو سیمو د اوسېدونکو لوټونه او له پاڅون کوونکو کسانو څخه غچ اخیستنه، د سرونو یادګاري منارونه او په زور او شکنجو سره د تېل شویو مالیاتو اخیستنه، انسان د (شرقي دسپوتیزم) کلیمې رښتینې مانا ته رسوي.

سربېره پردې لیکوال د نادرفیوډالي دولت د استبدادونو د ناوړو استفادو پایلې چې غوښتل یې خلك او بېلابېل او نا ورته ملیتونه په زور سره د نېزو په څوکو او د سرونو د منارو په ښودلو په خپله واکمنۍ کې راولي، په پرله پسې دهقاني پاڅونونو کې ښه انځور کړي او ښودلې یې دي، چې د فتحه شویو سیمو خلکو ددې ګټو اخیستنو او ظلم پر وړاندې څنګه غبرګون ښودلی او د ظلم له منګولو څخه د خلاصون په موخه څنګه جنګېدلي دي. تر هغه ځایه چې لیکوال خبر دی، هغه ګڼ شمېر آثار چې تر اوس مهاله د منځنیو پېړیو د تاریخ په هکله کښل شوي، یوازې د افقي پېښو ځرګندوی دي او د خلکو د ژوند د اړیکو په اړه لږې ځرګندونې په کې شوي، خو ښاغلي سیستاني د تاریخي پېښو د ځرګندونې له هماغه پیله بنسټیزو مسایلو ته پاملرنه کړې او هڅه یې کړې چې د ټولو پېښو ترسره کېدنې د ټولو عملونو او غبرګونونو په مقیاس کې وسنجوي، چې د ټولنیزو دښمنو ډلو ترمنځ روانې دي.

لیکوال د کتاب په پای کې د نادر افشار د ظلمونو پرضد د خلکو پاڅونونه او په دغو پاڅونونو کې د هرې ډلې موخې (چې له بده مرغه ډېر پاڅونونه د پاڅون کوونکو له ماتې سره مله وو). په ځېر سره شنلي او ددې ماتو علتونه یې هم جوت کړي دي.

پر دې بنسټ، لیکوال یوازې د صادقانه بیان له مخې د هېواد ددې لنډې خو ارزښتمنې دورې په بیان سره بل مقصد هم لرلی، چې هغه د هدف لرونکي او مسئول انسان په توګه د لوستونکو پوهونه ده.

زه چې ددې لیکوال له ډېرو آثارو سره اشنا یم، ویلای شم چې د ښاغلي سیستاني لیکنې د ایډیالوژیك جوړښت له مخې پاموړ او ارزښتمنې دي او لوستونکي یې د هر اثر تر لوستو وروسته، ټاکلو سیاسي او تاریخي نتایجو ته رسېږي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوسنی اثر هم ددې هڅاند ليکوال ليکنه ده، سره له دې چې د اتلسمې پېړۍ د دېرشمو او څلوېښتمو کلونو په بهير کې د هېواد ټولنيز، اقتصادي او سياسي حالات څرګندوي، د هغو کارونو څرګندونه هم کوي، چې په ختيځ (شرق) کې د نوي سياسي نظم د تشکيل او جوړښت سبب شول او متمرکزو فيوډالي حکومتونو ته د پښتنو عدل غوښتنه هم څرګندوي.

ليکوال ته د بري په هيله دا کتاب يو ګټور او بکر اثر ګڼم او د يوه پوهنيز تيزس په توګه يـې د چاپ وړ ګڼم او د تاريخ مينه والو ته يـې د لوستلو لارښوونه کوم.!

کانديد اکاډميسين ډاکټر اکرم عثمان

10 /11 /1367ل کال

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ليکوال سريزه

د منځنيو پېړيو تر ټولو عمده ځانګړتيا دا ده، چي نه يوازې په اروپا او شمالي افريقا کې، بلکې په اسيا او په ځانګړې توګه د نژدې ختيز او منځني ختيځ هېوادونو کې د فيوډالي نظام رامنځته کېدنه او بشپړېدنه پر ځمکو فيوډالي انحصاري مالکيت او د کرګرو او عامو ځمکوالو د استثمار په وسيله له دې ځمکو څخه په ګټو اخيستنې پورې تړلې ده.

فيوډالي نظام چې د ټولنپوهانو په اند د انساني ټولنې بشپړتيا ته يو ضروري پړاو دی او پيدايښت يې پر خپل وار او وخت له نورو توليدي ځواکونو سره مرسته وکړه، دا يو نظام ګڼل کېږي، چې اصلي پوړونه (طبقات) يې دا دي: لوی ځمکوال او (رعيت) بزګران. چې په هغو کې بيا سياسي واك د لويو ځمکوالو په لاس کې وي، په دې نظام کې حاکمې طبقې ته (فيوډال) او محکومې ته (رعيت) وايي.

په فيوډالي نظام کي د زبېښاګګرې (فيوډالې) او استثمارېدونکې طبقې (رعيت) ترمنځ طبقاتي مبارزې د ټولنيز ژوند بنسټيز څرنګوالی جوړوي، له همدې کبله په منځنيو پېړيو کې د حاکمو طبقو (لويو ځمکوالو) پرضد د بزګرانو او ښاري تشـلاسو خلکو غورځنګونه ددې دوران له جوتو ځانګړنو څخه دي، چې ډېر طبيعي ښکاري.ځکه په فيوډالي شرايطو کې بزګرانو د ټولنې اصلي برخه جوړوله، چې د حاکمې طبقې (فيوډالو ځمکوالو) په توګه اوسېدل.

د ټولنې نورې کړاوځپلې ډلې، صنعتکاران او کسبګر د فيوډالي دورې په وروستيو کې په خپلواك ډول راوړاندې شولې.

د تاريخ په ګواهي، په ختيځ کې بزګرې پاڅونونه تر لويديځ پراخ او لوی وو. بايد وويل شي چې: د اروپايي ټولنې د فيوډالي ظلمونو او ستم له کبله د اروپا دهقاني پاڅونونو څوارلسمه او پنځلسمه پېړۍ ولړزوله او په شپاړلسمه او اوولسمه پېړيو کې يې نور زور هم وموند او د همدغو پاڅونونو له کبله د اوولسمې پېړۍ په څلوېښتمو کلونو کې د "بورژوازي" انقلاب زېرې ورکوي.

څـګرنـګګه چې په فيوډالي بهير کې د افکارو وده، په ټولنيز (عمومي) ډول د مذهبي معتقداتو په ليکه کې وي، له دې کبله په ټولو منځنيو پېړيو کې دهقاني پاڅونونه ځان ته مذهبي بڼه غوره کوي او په ټولنه کې د مذهب او سلك په جامه کې ژور ټولنيز تضادونه زياتوي.

په ختيځ، په ځانګړې د منځني ختيځ په هېوادونو: افغانستان، ايران، ماورالنهر او بين النهرين کې دهقاني پاڅونونو د مذهب په جامه کې ټولنيز تضادونه زېږول، لکه: د ابومسلم خراساني غورځنګ، سنبادګبر غورځنګ، د استادسيس بادغيسي او حريش سيستاني غورځنګ، د يوسف البرم او خراساني غورځنـګ، د حکيم مقنع بلخي په مشرۍ د خراسان د سپينو جامو اغوستونکو غورځنګ، د حضين سيستاني غورځنګ، د آذرويه مجوسي او محمد ابن شداد

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیستاني غورځنگ، د بوعاصم بستي پاځون، د آذرك سیستاني د زوی وتل، په آذربایيجان کې د عربو د واکمنۍ پرضد د بابك خرم دين پاڅون او د مغلو او سیمه ییزو فیوډالانو پرضد د خراسان د مشرانو پاڅون او د صفوي واکمنۍ پرضد د میرویس هوتك په مشرۍ د کندهار د خلکو پاڅون، د هند د گورگیانو د سیاسي واکمنۍ پرضد د روښانیانو غورځنگ او داسې نور په لسگونو کرگري پاڅونونه چې زموږ په هېواد او ختیځ کې یې د فیوډالیزم په هر پړاو کې بدلونونه رامنځته کړي چې په پای کې یې فیوډالي نظام له نېستۍ سره مخامخ کړ.

په ټولو ځایونو کې ددې پاڅونونو لوی علت فیوډالي گټې یانې مالیات، نورې نیمگړتیاوې، فشارونه او شکنجې دي، چې کله کله به دا فشارونه بزگرانو ته په غوڅ ډول د زغم وړ نه وو، کلیوالو به د اړتیا له مخې خپل کورونه او کروندې خوشې کولې او غرونو، دښتو یا هم ښارونو ته به یې پناه وړله، خو هلته یې هم هوسایي نه لیده.

حجاج بن یوسف ثقفي (75 _95هـ) د اموي خلیفه عبدالملك ابن مروان په واکمنۍ کې تر ټولو ظالـم او د خلافت، ختیزو هېوادونو د کلیوالو او بزگرانو د لېږدونې لامل و، چې دې خلکو د مالیاتو اخیستونکو مامورانو د شکنجو او زور زیاتي له کبله یې خپلې کروندې خوشې کړې او ښارونو ته یې مخه کړې وه، ده به دا خلك " د ټولنې طفاله" او "پردي وحشیان" بلل او له ښاره یې د بېرته ایستلو فرمان ورکاوه او خپلو لومړنیو ځایونو ته یې لېږدول، د پېژندنې په ډول به ددې تښتېدلو کلیوالو پر لاسونو یا غاړو یوه ټاپه لگول کېده، چې په هغې کې به د ځای نوم او د جزیې بیا اخیستنه د جریمې په ډول یادېده، چې دا کار مسلمانو بزگرانو ته ډېر توهینوونکی تمامېده(*).

په دې توگه زموږ د تاریخ ډېره برخه په فیوډالي دوران کې د فیوډالانو د ستم په مقابل کې د فیوډالي گټو د فشارونو له کبله غرونو او دښتو ته د کلیوالو او بزگرانو د ډله ییزې او جلا جلا تېښتې له کیسو څخه ډکه ده، که څه هم دا منفي غبرگون په فیوډالي پېر (عصر) کې ډېر تکرار شو، خو اخر پرخپله بڼه پاتې نه شو، وده یې وکړه او په کرگري پاڅونونو واوښت.

لومړني کرگري پاڅونونه تیت و پرك وو، چې وروسته یې لږ - لږ یووالی موند، دا پاڅونونه خپلسري وو، هیڅ ډول لارښود پروگرام او تیوري یې نه درلوده، په دې توگه د بېلابېلو مذهبونو او ډلو تر بیرغ لاندې راتلل.

په بزگرانو کې به معمولاً نارضایتي او بغاوت ورو - ورو یوځای کېدل او کله چې به یې زغم پایته رسېده، نو د حکومتي مامورینو د یوه ظالمانه چلند په پلمه به یې غوسه راپارېده او د خپلسري پاڅون سبب به گرځېده.

څـگرنـگگه چې کرگري پاڅونونو کوم ځانگړی هدف او نظم نه درلود او نه به هم ورته یوه ټاکلې کړنلار جوړېده، نو له دې کبله به نه بریالي کېدل.

کله چې به په نسبي ډول کوم پاځگون بري ته رسېده او د څه مودې لپاره به یې حکومت هم ترلاسه کاوه، نو د لنډې مودې لپاره به یې نوی نظم هم جوړاوه. خو دا نوی نظام به ډېر ژر لیرې کېده او په مستقیم او نامستقیم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډول به فيوډالي اړيکي بيا ژوندي کېدل، يا به سيمه ييزو فيوډالانو حکومت پر بل مخ اړاوه او يا به هم د کرګرانو استازي چې حکومت به يې په لاس کې و، په فيوډالانو بدلېدل. يوه نوي ټولنيز نظم د پېژندنې پر بنسټ يوې کړنلار ته اړتيا درلوده، خو دا پېژندګلوي د بزګرانو له خوا نه شوه ترسره کېدای.

د کرګري پاڅونونو پاشلتيا او پروګرام نه درلودل، همداراز له يوې ټولنيزې او علمي خبرتيا څخه د دوی بې برخوالی به ددې سببېده چې واړه سيمه ييز فيوډالان له مرکزه د ځان خپلواکولو او پر ګاونډيو د بري لپاره له دغو پاڅونونو څخه کار واخلي. ډېر کرګران به هم د خپلې کمزورۍ له کبله دې سيمه ييزو فيوډالي مشرانو ته تسليمېدل.

کله به دوی له سيمه ييزو فيوډالانو څخه غوښتل چې د پاڅون مشري پر غاړه واخلي، ددې ډول پاڅونونو ماتې او بري سره ډېر توپير نه درلود.

کرګري پاڅونونه بايد حتماً د پوهې طبقې د استفادې وړ ګرځېدای. کله به د ښارونو کسبګرو هم په دغو پاڅونونو کې ګډون کاوه، چې په دغو پاڅونونو کې ددونګړون ددې غورځنګونو د پوهونې او يووالي سببېده.

لنډه دا چې کرګري غورځنګونه په ختيځ او لويديځ کې د منځګنيو پېړيو تاريخي بهير مشخصوي او د فيوډاليزم په بدلون، بشپړتيا او انحطاط کې ددغو پاڅونونو اغېزې تر نورو ښاري خواريکښو ډلو په ضمني ډول دا تاريخي حقيقت تاييدوي، چې د ملت يوه برخه يانې خواريکښې طبقې د تاريخ رښتينې جوړوونکې دي.

په دې توګه، کرګري غورځنګونه د فيوډالي نظام له بنسټيزو مشخصو څخه دي، چې د يوه ټولنيز ــ اقتصادي فرماسيون په توګه يې د بشري تاريخ له زرو زيات کلونه ونيول، د ځينو اسيايي او افريقايي هېوادونو په تېره زموږ د هېواد يو زر او پنځه سوه کلونه يې ونيول، خو څرنګوالی يې په ټولو ځايونو کې يو ډول نه و، ځکه هر هېواد او د هېوادونو هرې ډلې بېلابېلې فيوډالي ځانګړنې لرلې.

کانديد اکاډميسين محمد اعظم سيستانی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژباړن يادښت

د نادرافشار پرضد د افغانانو پاڅونونه زموږ د هېوادني تاريخ يو داسې باب دی، چې لوستل يې هر هېوادميني او هېوادپال افغان ته د دې ډول استبدادونو په وړاندې ويښ شعور ورپه برخه کوي، ځکه په دې پاڅونونو کې موږ ته څرګندېږي چې سيمه ييز فيوډالان له ولسي خلکو سره په څه بڼه يو کېږي او بيا چې کله د نادري پوځ ګواښګونه يا هم مادي امتيازونه ويني، نو له خوارو ولسي خلکو سره خيانت ته ملاوې تړي او په دې توګه د دوی دا کار د فيوډالي ښکېلاك او زبېښاك کرکجنه بڼه په ښه ډول انځوروي.

په دې جګړو او کشالو کې د نادر ناپايه حرص او د هېوادونو د خپلونې اورنی ځرك هم ترسترګو کېږي، چې غوښتل يې په خپلو استبدادونو او ظلمونو سره د سيمې ټول هېوادونه په خپلې واکمنۍ پورې اړوند کړي. هغه کموسو او بګېوسو کليوالو او سيمه ييزو خلکو ته د سرونو د منارو په ښوولو دا هيله لرله چې ټول خلك به يې په پوځ کې ورګډ شي او د ده غلامۍ او چوپړ ته به غاړه کښېږدي .

خو کله چې د پاڅونونو لړۍ پيلېږي دا اور دومره پراخېږي چې د ده د واکمنۍ تر لمنو هم غزېږي. په دې توګه: کله چې به نادر په يوه سيمه کې د پاڅون په غلي کولو او ځپلو بوخت شو، د بلې سيمې د بغاوت خبر به يې زړه او دماغ ولړزاوه. هغه د ژوند تر پايه له دې پاڅونونو خلاص نه شو. بلکې دا لړلی ارمان يې هم له ځان سره ګور ته يووړ، چې غوښتل يې د خپل حکومت بيرغونه د هر نيول شوي هېواد په پلازمېنه کې اوچت وساتي؛ په دې لنډ کتاب کې يې د ډېرو نادودو او د وياړلو افغانانو د مبارزو انځورګري شوې ده. ليکوال هم د ناپېيلتوب پر بنسټ دغه پېښې رااخيستي او هڅه يې کړې چې خلکو ته حقيقت په رښتينې بڼه وښيي.

د کتاب د آر نوم بشپړه ژباړه (د اتلسمې ميلادي پېړۍ په دېرشمو او څلوېښتمو کلونو کې د نادر افشار د استبدادونو پرضد د افغانانو پاڅونونه) کېده، ځينو ملګرو له لنډون څخه په کار اخيستو ورته لانډېنی نوم (د افشاري استبدادونو پرضد د افغانانو پاڅونونه) غوره کړ، هيله ده بشپړ جاج وښندي او له موضوع څخه ډېر ليرې نه وي. په تلو - تلو کې له تاند شاعر او ليکوال ښاغلي عبدالجبار ترنګ (تُرابي) څخه يوه دنيا مننه کوم چې د مسافرۍ پر ستونزمنو شرايطو سر بېره يې د دې ژباړې په سمون (تصحيح) کې راسره بشپړه مرسته وکړه؛ همدا راز د صحاف نشراتي موْسسې له مشر، درانه دوست حمدالله صحاف څخه هم ډېره مننه کوم، چې ددې ژباړې چاپ لګښت ته يې اوږه ورکړه او د چاپ چارې يې په مينه مينه ترسره کړې. دوی ته يوځل بيا کوروداني وايم.

په ادب

صـــالـــح مـــحـــمـــد صـــالــــح

/1380ليندۍ/ 19 ل کال

کـــــــــوټـــــــــه - کاسي واټ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی څپرکی (د نادرشاه افشار د فیوډالي دولت بڼه)

نـــادر د واك پـه جــوش کــې:

د اتلسمې پېړۍ څلورمې او پنځمې لسيزې د نادرشاه افشار د واکمنۍ له مهال سره برابرې دي، هغه دوران چې له فیوډالي وحشيانه ګټه اخيستنو، لوټونو او د خلکو له نېغ چپاو، مالياتي او ملي ستم، غوسه ناکو ځورونو او نورو ورانوونکو او وحشتناکو وژنو سره مل و.

آذربايجان، ايران، ارمنستان، افغانستان، هند، منځنۍ اسيا او ګرجستان په خپل تاريخ کې تر تېمور وروسته داسې دوره په ياد نه لري.

نادر افشار چې د اتلسمې پېړۍ د لومړۍ نيمايي د ټولنيزو، اقتصادي او سياسي عواملو زېږنده و، د همدې پېړۍ د دويمې ربعې له پيله د افغانانو او ترکانو پرضد د ايراني خلکو په پاڅونونو کې په مستقيم او فعال ګډون سره خپل استعداد وځلاوه او په ايرانيانو کې يـې له ايران څخه د يرغلګرو په وتلو سره ملي نوم وموند.

له شك پرته، نادر د خپلو سياسي فعاليتونو له پيله حريصانه هدفونه درلودل، خو د پرديو يرغلګرو په ايستلو سره يـې په ايرانيانو کې اعتبار او نفوذ ډېر شو، همدا ټکی سبب شو چې په 1737م کال يـې په مغان دښته کې د اووه کسيزې فیوډالي شورا په تشکيل کې دتاج کښېګښودنې کومېډې ترسره کړه او تر هغه وروسته يـې د نادرشاه په توګه د ايران پر سلطنتي تخت تکيه ووهله).1(

د نادرشاه حکومت نظامي فیوډالي استبداد يوه بېلګه وه، چې د پاچا حاکميت کومه پوله نه پېژنده، د شاه سلطنتي شورا چې له لوی وزير، قورچيباشي، قولرآقاباشي، ايشيك اقاسي باشي، تفنګچي باشي، ديوان بېګي او د ليکنو له وکيل څخه جوړېده، د صفوي شاهانو پر مهال يـې هم وجود درلود. نه يوازې يـې ډېر واك نه درلود، بلکې نادر د پاچايۍ په هماغه پيل کې ددې ټکي په ځرګندولو سره چې (غواړي له کوم شريك پرته حکومت وکړي) دا شورا په عمل کې له منځه يووړه).2(

نادر د هغو يرغليزو جګړو په نتيجه کې چې د اتلسمې پېړۍ په څلورمو او پنځمو لسيزو کې يـې ترسره کړې، ونه شول کړای ارمنستان، ګرجستان، آذربايجان او د خېوې او بخارا خان مېشتې سيمې، د منځنۍ اسيا، افغانستان، بلوچستان او د مغولي هندوستان ټول شمال غربي ولايتونه او خان مېشتې سيمې په خپل دولت کې ګډې کړي.

ددې هېوادونو ځينې برخې د نادرشاه د دولت په ايالتونو بدلې شوې وې، نورې پاتې هغه هم د (واسالي) هېوادونو په توګه اداره کېدلې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نادرشاه دولت د ناپایداره نظامي فیوډالیزم اتحاد و، چې په هغه کې اقتصادي ژوند، خلك او هېوادونه نه سره تړل، هېوادونه او خلك چې د تېر تاریخ او فرهنګ له مخې یې یو له بله توپیر درلود. په زور، مړینې او غوسه یېزو چلندونو سره تړل شوي وو، د یوه فیوډالي دولت په اډانه کې د بېلابېلو هېوادونو مصنوعي پیوند: د پردیو د توند ستم، د بېرحمانه فیوډالي استثمار، مذهبي ځارنو او خونړیو استبدادونو سبب شوی و.

همدغه عمده لاملونه وو چې په نیول شویو هېوادونو کې یـې د خپلواکۍ مبارزې وپارولې، دغو مبارزو د نومړو هېوادونو پر تولیدي ځواکونو ژور منفي اغېز وښانده او د هغوی فرهنګي او اقتصادي بهیرونه یې ودرول).3(

د نادر اقتصادي سیاست او پرضد یې د خلکو راپارېدنې:

"نادر په داسې حال کې چې په خپل ټول ځواك یـې خپل حکومت ځواکمناوه، د سیمه یېزو نظامي مشرانو حقوق یې محدود کړل او سلطنتي او دولتي ځمکې یـې (له فیوډالانو څخه د دولت له خوا د ورسپارل شویو ځمکو په اخیستنو) سره زیاتې کړې، هغه د نظامي مشرانو او لوړ پوړو مامورینو د سیاسي او اقتصادي موقعیت او نفوذ د کمزورولو او په مرکز پورې یې د تړلو لپاره د "شیعي" روحانیت لوړ قشر متزلزل کړ، همداراز دغو یرغلیزو جګړو به چې بزګران یـې تباه کول، د فیوډالانو پانګه په خپل وار کموله، د حاکمې طبقې ډېره برخه چې د نادر له سیاسته ناخوښه وه. (په کراره) د هغه پر مخالفې ډلې بدله شوه)".4(

خو خلك هماغسې دتېر په څېر بې حقوقه او د مالیاتو ورکوونکو په سیمو پورې تړلي وو او نه یـې شول کولای چې په آزاد ډول خپل استوګنځي پرېږدي، دوی به غالباً د نادر په فرمان بېلابېلو سیمو ته کوچېدل).5(

د نادر د حکومت اقتصادي بنسټ د نورو فیوډالي ټولنو په شان کوچني کرګري واحدونه او د کسبګرو لږ تولید و.

د بوروکراسۍ لویه دستګاه او ځو لس زره کسیز ګوند چې د دولتي ځمکو د ډېرېدو او پر له پسې جګړو له کبله زیات شوی و، په خپل ټول درونداوالي سره د خلکو ، په ځانګړي ډول د بزګرانو پر اوږو فشار وارداوه او د هغوی لپاره ساتل کېده. د بزګرانو لپاره تر ټولو سخت کار د خوراکي موادو، وښو، جامو او جګړه یېزو وسیلو برابرول وو، دا مالیات به هرځل زیاتېدل او کله کله به دا درانه مالیات د سپاهیانو له خوا ټاکل کېدل او اخیستل کېدل.

خلك، په ځانګړي ډول بزګران چې په پیل کې یـې له نادر سره د پردیو یرغلګرو پرضد مبارزه کې مرسته کړې وه او بیا یې د سلطنت پر تخت کښېناوه، هیله من وو چې له خپل هېواد څخه به یـې د پردیو په ایستلو سره په مالیاتو کې کمی راشي او ژوند به یـې ښه شي، خو پر یرغلګرو د ایرانیانو په بري سره نادرشاه او صفوي طهماسب نه یوازې مالیات ټیټ نه کړل، بلکې برعکس یـې نااټکل شوي بېلابېل باج و خراج هم وضعه کړل او لښکرو ته یـې د خوړو برابرول هم ورزیات کړل .

په دې توګه کرګري اقتصاد زیانمن شو او پر نېستمنو بزګرانو بېرحمانه فشار راغی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادر پر کندهار د لښکرکښۍ پر مهال په کرمان ولایت کې د مالیاتو په راټولونه کې دومره زیاتی وکړ، چې دا ایالت تر اتو کلونو پورې له قحطۍ سره لاس و گریوان و. یوازې لوږه ددې سیمو بدمرغي نه وه، بلکې د باروړونکو حیواناتو او څارویو د نشت له کبله د کرمان ولایت ښځې او نارینه اړ شول چې د نادر اتیازره کسیز لښکر ته له سیستان څخه غلې دانې ولېږدوي).6(

د نادر یرغلیز سیاست د دولت له خوا د ناوړه گټه اخیستنې، د بې حسابه مالیاتو د اخیستنې او د بزگرانو د مالونو د لېږدونې او د کورونو د ورانۍ سبب شو او دا کار د نادري دولت د ظمونو پرضد د خلکو د بې ځنډو پاڅونونو لامل شو.

عام وگړي له خپلو استوگنځیو څخه وتښتېدل او له مالیاتو ورکولو څخه یې ډډه وکړه، همدا راز د خپلواکۍ لپاره ملي پاڅونونه هم وشول. د اتلسمې پېړۍ په پنځمه لسیزه کې هغه هېوادونه چې په زوره د نادر په دولت پورې تړل شوي وو، له لوی پاڅون سره مخامخ شول، ان د اتلسمې پېړۍ د څلورمې لسیزې له پیله د فیوډالي گټه اخیستنې پرضد په ډېرو سیمو کې د خلکو مبارزې څرگندې شوې.

ددې دورې له سرچینو څخه ښکاري، چې بزگران او کوچي خلك به چې د ملاماتوونکو او ورانوونکو مالیاتو تر فشار لاندې کمزوري شوي وو، دخپلو استوگنځیو تر پرېښودلو وروسته د نورو سیمو له پاڅون کوونکو سره یو کېدل او یا به په غرونو کې پټېدل او لاروهونکې ډلې به یې جوړولې).7(

د "عالـم ارای نادري" نومي کتاب لیکوال کاږي: په 1150 هـ 1737-1738م کلونو کې مرو ایالت (د بندیانو د زړونو په شان) تش او غلی و. هلته نه کوم کور پاتې و، نه هم سړی).8(

همدغه لیکوال په بل ځای کې وایي: کله چې علیقلي خان د سیستان د پاڅون د ځپلو لپاره (1746-1747م) کال سیستان ته ننوځي، په حیرانۍ سره ویني چې: کلي او ښارونه له خلکو تش دي.

ځکه ډېرو خلکو د شاه د درنو مالیاتو له کبله خواجه نومي غره او کلیو ته پناه وړې وه).9(

د نادري حکومت د مالیاتي ستم پرضد یوه مبارزه له (دروغو مدعیانو) څخه د خلکو ملاتړ و، ددې دورې په سرچینو کې له (دروغو) مدعیانو څخه میرزا زینل، اصلان میرزا، صفي میرزا او نور د اتلسمې پېړۍ په څلورمو او پنځمو لسیزو کې یاد شوي دي).1(

په افغانانو، ازبکانو، ترکمنانو، بلوڅانو، گرجیانو او ارمنیانو کې ملي او استبدادضد لومړني پاڅونونه زیات شول. ځکه دا خلك په ډېر بد حالت کې وو. دوی د سیمه ییزو فیوډالانو له خوا استثمارېدل او د نادر د دولت له خوا ځورول کېدل او تر مذهبي څگـارنو لاندې راتلل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نادر پرضد د افغان فیوډال قشر لومړنی خپلواکۍ غوښتونکی پاڅون په هرات کې د ذوالفقارخان ابدالي په مشرۍ په 1730-1731م (1143هـ) کې ترسره شو.

وروسته د ترکمنو، تکه وو، ساروقو، ایرسارو او نورو قبیلو له خوا په خراسان کې په 1734م کال او په همدې کال نور پاڅونونه هم ترسره شول).11(

د مالیاتي ستم له کبله د کرمان خوځښت په 1733 کال په یوه لوی پاڅون بدل شو، په همدې کال د همدې سیمې "لارو" خلك هم اوچت شول او ددې ایالت حاکم محمدخان یې وواژه، په قزوین او ګېلان کې هم پاڅونونه وشول. پر وړو پاڅونونو سربېره په فارس او د فارس خلیج په ساحلونو کې هم په 1733م کال یو لوی پاڅون پیل شو، چې مشري یې د شیخ احمد مدني پر غاړه وه، چې شلو زرو سُني مذهبو عربانو یې ملاتړ کاوه.

په همدې کال د بلوچستان له فیوډالانو څخه یو تن محمدخان بلوڅ د خلیج له پنځګـلسو زرو بلوڅو سره د (آو) قوم له ملاتړ څخه برخمن شو، دوی د خلیج له خولې د هند تر پولو غزېدلي وو).12(

د 1734م کال په پای کې د ملي پاڅون د مشرانو: شیخ احمد او وروسته محمدخان بلوڅ په نیول کېدو سره دا پاڅون سره وپاشل شو).13(

نادر، فیوډالي پاڅونونو ته دومره په اندېښنه کې و، چې کندهار ته یې تر لښکرکښۍ وړاندې په ایران کې خپل زوی رضاقلي میرزا قایمقام ته لارښوونه وکړه چې :"یو بشپړ لښکر تیار کړي او له ځان سره یې وساتي، داسې لښکر چې د یوې میاشتې په موده کې هر ښار ته حاضر شي)."14(

تر هغه مهاله چې نادر له یرغلګرو څخه د ایران د خپلواکۍ لپاره جنګېده، نو د ایران ملت یې هم د زړه له کومې ملاتړ کاوه او هر ډول قربانۍ ته چمتو و، خو کله چې ایرانیانو له خپلو پولو یرغلګر ترشا کړل او خپله ټوله سیمه یې خپله کړه او نادر یوازې د خپلې سیمې د پراختیا په هوس جنګېده، ښکاره خبره ده چې خلك دې ډول ناعادلانه جګړو ته چمتو نه وو، بلکې هیله یې درلوده چې ډېر ژر یې هېواد ته سوله راشي، چې وکړای شي په ډاډه زړه خپلو اقتصادي او کرګري چارو ته دوام ورکړي.

خو نادر چې کله د ایران پر سلطنتي تخت تکیه ووهله، سره له دې چې د هرات او ترکیې له ابدالیانو او هغو هوتکیانو سره چې پر ایران واکمن شوي وو جګړې روانې وې او ایران یې ډېر نېستمن او وران کړی و، نادر ورځ په ورځ د سیمې د پراختیا په هوس د مالیاتو پر ځومره والي او د هغو پر اصولو سختۍ زیاتې کړې.

د "نادرشاه" نومي کتاب لیکوال لکهارت د نادر له ستاینې سره سره د هغه د یرغلیز سیاست په اړه لیکي :"نادر د عامو خلکو ښه والي ته پاملرنه نه درلوده، یوازې یې د خپلې امپراتورۍ پراختیا ته پام و او د هېواد خلکو ته یې یوازې ددې لپاره پاملرنه کوله چې پیسې او نورې اړتیاوې ترې لاسته راوړي، کله چې یې د ایران پر سلطنت تکیه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووهله، د هرات له عثمانيانو، ابداليانو او هوتكيانو سره "پر ايران تر تسلط وروسته" اوږدو جګړو خلك ډېر نېستمن کړي وو.

سره له دې چې نادر د هندوستان له فتحې څخه له مليونونو تومانونو سره راستون شو او کولای يې شول ډېر کلونه د ايران خلك له مالياتو معاف کړي، خو هغه خپلې ډېرې پيسې بېځايه ولګولې (البته تر مړينې وروسته) او د مالياتو وضعه يې نوره هم تونده کړه، بزګران او کليوال خلك د مالياتو او نادر ته د جګړه ييز ځواك برابرولو له لاسه پر ملا مات شوي او په تنګ شوي وو.

د حيرانۍ خبره ده: داسې تېزهوښه سړی څنګه پوه نه شو، په خپلو دغو کارونو هغه مرغه چې د سرو زرو هګۍ اچوي له منځه وړي؟)"15(

هو! دا مرغه چې (د سرو زرو هګۍ) يې اچولې، هغه ملت و، چې پرته له دې چې د (شاه) له لاسه ارامه ساه واخلي، د سرونو او مال په قربانۍ سره يې له نادرقلي څخه نادرشاه جوړ کړ.

د نادر د درنو مالياتو د فشار او پر له پسې جګړو له کبله تشلاسي بزګران اړ شول چې دده د سياست او واکمنۍ پرضد له هرې څنډې د نيوکې اوازونه اوچت کړي.

د نادر تالانګرې لښکرکښۍ چې غوښتل يې د فيوډالي طبقې د پانګې لړوالی، چې د بزګري توليدي واحدونو د پاشلتيا له کبله رامنځته شوی و، جبران کړي، چې دا دده د هېواد د اقتصادي پاشلتيا سبب شو).16(

د نادر بريمنو جګړو چې ډېر لګښتونه ورباندې راتلل، د خواريکښو پراخ قشرونه خوارول. په زور سره د بېلابېلو خلکو اېلول او پر هغو حکومت کول، له خواريکښو سره زياتی، وحشتناك ترورونه، د خلکو د خپلواکۍ غوښتنې مبارزې: د ايران او ګاونډيو هېوادونو د توليدي ځواکونو د زوال سبب شوې.

نادر د اتلسمې پېړۍ د پنځمې لسيزې له پيله تر هغه مهاله چې ووژل شو(1747م کال د جون نهمه) په خپله ټوله سيمه کې يوه ورځ هم د خپل غوسه پاروونکي سياست پرضد د خلکو له پاڅونونو او مقابلو څخه وزګار نه شو، دې کار يې پر اعصابو او ارواييي وضعې ډېر فشار راوړ.

څرګنګه چې د خپل سلطنت په پای کې په توند فکري اختلال اخته شو، په دې توګه يې خپل چلند نور هم توند کړ او د لوړرتبه مامورينو وژلو او بندي کولو ته يې زور ورکړ.

ان د نادر نژدې خپلوان هم د (ذاتي مينې) له کبله له پاڅون کوونکو سره يووالي ته چمتو شول، په سيستان کې به د نادر د وراره عليقلي خان اردوځای ته خلك راتلل، د نادر د وحشت پاروونکو اقداماتو په اړه به يې ورته خبرونه راوړل، کله چې عليقلي خبر شو د ورور ابراهيم خان مالونه يې ضبط شوي او پر ده باندې هم سل زره تومانه ماليات

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وضعه شوي دي. نو تصميم يې ونيو د سيستان له پاڅون کوونکو سره يو شي. د هغې وېرې او وحشت پرضد چې نادر هرځای خپور کړی و، د ايران، بلوچستان، افغانستان، مرو، خبوشان او د نورو ځايونو خلکو پاڅون وکړ.

د لومړي څپرکي سرچينې:

.1دولت نادرشاه افشار: د م. ر. ارونووا. ك. ز اشرافيان ليکنه د حميد مومني ژباړه، د تهران پوهنتون چاپ، 1352ل کال، 66 مخ. تاريخ نادرشاهي: محمدشريف تهراني وارد، د رضا شعباني په زيار، 1349ل کال، تهران، 67 مخ.

.2دولت نادرشاه افشار: 115 مخ.

.3همدغه اثر: 213 � 307 مخونه.

303 : // .4مخ.

.5مخونه. // : 166 � 167

.6لكهارت، نادرشاه: د مشفق همداني ژباړه، تهران چاپ، 1331ل کال، 156-159 مخونه.

.7دولت نادرشاه افشار: 165-167 مخونه.

.8محمد کاظم: نامه عالـم ارای نادري، لومړی ټوك، 1962م کال چاپ، مسکو، تر 68 مخ وروسته. دولت نادرشاه افشار:166 مخ.

.9محمد کاظم: همدا اثر، درېيم ټوك، 1966م کال، چاپ، مسکو 466مخ.

.10مهدي خان استرآبادي: جهانکشای نادري، د عبدالله انوار په زيار، 1342ل کال چاپ، تهران، 21 � 25 مخونه. دولت نادرشاه افشار: 169 مخ.

.11دولت نادرشاه افشار: 170 -171 مخونه. محمدکاظم: لومړی ټوك، 232 � 241 -247 مخونه.

.12همدا اثر: 171 � 172 مخونه .

177 � 172 : // .13مخونه. نادرنامه (تاريخ شاهنشاهي) 31-39 مخونه.

.14دولت نادرشاه افشار: 179 مخ.

.15لکهارت: نادرشاه، 237 مخ.

.16دولت نادرشاه افشار: 288مخ.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویم څپرکی (پر افغانستان د نادر افشار لښکرکښی)

د خراسان د پاڅونونو ځپل او د هرات خلاصون:

که څه هم د نادر له خوا د مشهد خلاصون، شازاده طهماسب د نادر تر اغېز لاندې راوست، خو په بدل کې یې د نادر پرضد د هغه د وزیرانو دښمني راوپاروله او هغوی به له لږ فرصت څخه هم د شازاده د ذهن پارولو لپاره کار اخیسته، اخر یې شازاده اړ کړ چې خپلو حاکمانو ته د استرآباد په گورگانو، مازندرانو او نورو سیمو کې لارښوونه وکړي چې د نادر پرضد د هغوی مرستندوی شي، ان ځینې تاریخ کښونکي کاږي چې د نادر پرضد یې د محمود کیاني مرسته هم جلب کړه.

ملك محمود سیستاني (لومړنی سیمه ییز واکمن) چې کله په (1722م) کال کې ولیدل چې خلکو په هرات او کندهار کې پاڅون کړی او له صفوي دولت څخه یې خپله خپلواکي ترلاسه کړې، همداراز شاه محمود هوتك هم د ایران تر زړه پورې پرمخ تللی دی، نو هغه هم د صفوي دولت پرضد اوچت شو او د اوسني خراسان ولایتونه یې د صفویانو له شتون څخه پاك کړل او په خراسان او سیستان کې یې خپل خپلواك حکومت اعلان کړ. خو په خراسان کې تر پنځه کلن دولت وروسته د نادر له پاڅون سره مخامخ شو، ځکه نادر یو وخت د ملك محمود له لاسه یوه څپېړه خوړلې وه او له دندې شړل شوی و، د شازاده طهماسب په نوم یې پر مشهد برید کړی و، تر مشهد دباندې یې تر سختو خونړیو جگړو وروسته له نادر څخه ماتې وخوړه او تسلیم شو، نادر د طهماسب میرزا په شفاعت هغه د مشهد روضې یو گوښه نشین کړ او د هغه ټول کارونه یې ترڅارنې لاندې ونیول.

پر همدې مهال د کُردان په خبوشان کې د نادر پرضد اوچت شول، خو نادر هغه وځپل، شازاده اړ شو چې له نادر سره په نرمۍ چلند وکړي او په هغه پسې مشهد ته روان شي. نادر د 1139 هـ (1727م د مارچ 21مه) په نوروز کې مشهد ته د طهماسب میرزا د راتلو تود هرکلی وکړ او امر یې وکړ چې ددې خوښۍ له کبله دې یوه اوونۍ په ښار کې مجلسونه او جشنونه جوړ شي، د طهماسب میرزا د هرکلي مراسم پایته نه وو رسېدلي، چې کردانو بیا د پاڅونونو بیرغونه اوچت کړل، چې د مرو تاتاران او ترکمنان هم ورسره یو شول او یو لوی ځواك یې جوړ کړ. د نادر ورور ابراهیم خان یې په خبوشان کې محاصره کړ .

دغه پاڅون د نادر له خوا غلی کړای شو، خو نادر چې کله مشهد ته راستون شو، د خبوشان د پاڅون اور بیا بل شو. ځینې تاریخ کښونکي په دې اند دي چې دغه پاڅون د طهماسب میرزا په هڅونه ترسره شو او د ساعدلو کردان هم د "کوکرلو" له پاڅون کوونکو سره یو شول. خو نادر ډېر ژر ددې پاڅون مخنیوی وکړ او د نیشاپور پر لوري روان شو. پر همدې مهال د مرو تاتاریانو هم د ملك محمود کیاني په هڅونه په ښورښ لاس پورې کړ، خو نادر ډېر ژر ددې پاڅون اور مړ کړ او مشهد ته راستون شو، څرگندگه چې د مرو د تاتاریانو په هڅونه کې د ملك محمودکیاني

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر لاس درلودو پوهېدلی و، نو هغه یې له ورونېو: ملك محمدعلي او وراره ملك اسحق سره یوځای د 1727م کال د فبروری په 27 مه یا د مارچ پر لسمه ووژل.(1)

میرزا مهدي خان لیکي: محمدخان چوله د همایون (نادر) په امر "ملك محمود" د محمدبېگ میناباشي چوله د وینې په قصاص چې د ملك محمود د ظلمونو له مړو شویو کسانو څخه و، ملك اسحق یې یاسا ته ورساه او ملك محمد علي یې چې د ملك محمود کوچنی ورور و، نیشاپور ته بهرام علیخان بیات ته ولېږه، هغه هم د خپل ورور فتح علیخان د وینې په بدل کې دا انتقام واخیست.(2)

لنډه دا چې څـګرنـګګه به په یوه سیمه کې یو پاڅون غلی کېده، بل ځای به یو بل پاڅون پیدا کېده. (د مشهد ښار د جنوب په دريې سوه پنځوس کیلومتری) قاین ښار کې د ملك محمود سیستاني تر وژنې وروسته خلکو پر پاڅونونو لاس پورې کړ او د نادر کسان یې له ښاره وایستل. حسین سلطاني چې د ملك محمود له خپلوانو او له سیستاني مشرانو څخه و، د ملك محمود د ورور "ملك کلبعلي" او د ملك محمود وراره ملك لطف علي په ملاتړ یې ددې پاڅون مشري پرغاړه درلوده. نادر د دې پاڅون د ځپلو لپاره د خپل پوځ یوه برخه ورولېږله، خو هغې هېڅ هم ونه کړای شو. نادر اړ شو چې له طهماسب میرزا سره مل د 1139 هـ کال د ذي الحجې په 17 مه (د 1727 م کال د اګست په پنځمه) له اتو سوو پوځیانو سره له مشهده د قاین پر لوري روان شي. د قاین د پاڅون مشران تر څه مقاومت وروسته غلي شول، حسین سلطان تسلیم شو، خو ملك کلبعلي او ملك لطف علي نادر ته تسلیم نه شول. دوی دواړه وتښتېدل او په اصفهان کې له شاه اشرف هوتك سره یو شول.(3)

ویل کېږي چې د ملك محمود سیستاني زوی فتح علیخان او وراره لطف علي کیاني اووه کاله د سیستان په خواجه نومي غره کې د نادر د ځواکونو پرضد مقاومت وکړ.(4)

نادر چې لیدل یې شاه اشرف د ایران په شمال کې له ترکیې او روسیې سره پر جګړو بوخت دی او هم د کندهار او هرات خپلواك حکومتونه سره لیرې او بېل ژوند کوي او په هغو کې پخوانۍ دښمني هم شته، نو د افغان حکومتونو له دې کورنیو اختلافونو څخه یې ګټه واخیسته او د شاه طهماسب په ملتیا یې پر هرات برید وکړ. په لومړي ګام کې یې سنګان او بهدادین کلاوې چې اوسېدونکي یې د هرات د ابدالیانو له څانګې وو، محاصره کړې. د سنګان اوسېدونکو سخت مقاومت پیل کړ. نادر ددې مقاومت له کبله دومره په غوسه شو چې د سنګان کلا تر نیولو وروسته یې امر وکړ چې ټول اوسېدونکي یې باید له تېغه تېر شي. د بهدادین (د سنګان د جنوب لویدیز په اوولس میلۍ کې) افغانانو ځانونه له نادر سره جګړې ته چمتو کړل او له هرات څخه یې مرسته وغوښته، چې په نتیجه کې اوو � اتو زرو ابدالیانو مرستې ته ورودانګل او سنګان ته نژدې (د افغانستان � ایران پولو د لویدیځ په څلوېښت میلۍ کې) کتار شول او په هغو جګړو کې چې د دواړو غاړو ترمنځ وشوې، ابدالیانو د نادر ځواك ته سخت ګوزار ورکړ، چې نادر شاتګ ته اړ او مشهد ته ستون شو.(5)

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د 1141هـ په شوال (د 1729 م کال د مې په درېگیمه) نادر د لښکرکښگـۍ وسایلو تر برابرولو وروسته د طهماسب په ملتیا د هرات د نیولو په هوډ وخوځېد. کله چې ابدالي افغانان له دې برید څخه خبر شول، نو د اختلافاتو پر لیرې کولو بوخت شول.

هغه مشران چې پر دې مهال یـې د هرات د واك نیولو هڅه کوله دا دي: د عبدالله خان ابدالي زوی الله یار خان او د محمدزمان خان مشر زوی او د احمدخان ورور ذوالفقار خان. الله یار خان د ابدالي ځواکونو عمده مشرۍ او هراتي حکومت ته ټاکل شوی و، رقیب یـې ذوالفقارخان فراهي حکومت ته ټاکل شوی و. د هرات ځواکونه د الله یارخان په مشرۍ له هراته د شمال غربي خوا د کافرکلا پرلوري روان شول.

دواړه ځواکونه کافرکلا ته نژدې سره مخامخ شول، همدلته وو چې ابدالیانو لس کاله مخکې د محمدزمانخان په مشرۍ ایرانیانو ته د صفي قلیخان په مشرۍ ماتې ورکړې وه.

جگړه پیل شوه او ابدالیانو په خپل یو برید کې د ایران نظام پلي (پیاده) ځواکونه سره وپاشل، خو د نادرشاه سپاره نظام پر افغانانو سخت برید وکړ، چې یو ابدالی مشر هم په کې ووژل شو.

په دې اخ و ډب کې حاجي مشکین خان ابدالي ځان نادر ته نژدې کړ او پــه نېزه یـې پـر نـادر گوزار وکړ، چې د نادر ښې (راسته) پښه یـې

ورټپي کړه).6(

بله ورځ ابدالیانو هریرود ته شاتـگ وکړ او د نادر ځواکونه ورپسې شول، تر کوسویه دباندې (یا کهسان سیمه کې چې د هرات د شمال غرب په شپېته میلۍ کې پرته ده) یوه تونده جگړه ونښته، دا ځل هم برې د نادر د ځواکونو په برخه شو. ابدالي ځگواکونه یو ځل بیا جگړې ته چمتو شول او د هریرود د شمال په شپږ میلۍ کې په "رباط پریان" نومي کلي کې یوه بله وېرووںکې جگړه پیل شوه، چې تر غرمې پورې وغزېده او له دواړو غاړو ډېر کسان ووژل شول. ابدالیان په پای کې د ښار خوا ته شاتـگ وکړ او تر 48 ساعتونو وروسته چې د باد توپان روان و، بله جگړه ونه شوه.

ټاکل شوې وه، چې د الله یار خان لوری به له نادر سره روغه وکړي، خو نادر ټینگار کاوه چې الله یار دې ځان تسلیم کړي، پر همدې مهال خبر راورسېد چې ذوالفقار له خپل هوسا وسلوال پوځ سره د فراه له لارې د هرات مرستې ته راروان دی، نادر ددې خبر په اورېدو د خپل پوځ یوه برخه د ذوالفقار د مخنیوي لپاره په ښار کې وټاکله او خپله یـې له خپلو ډېرو ځواکونو سره د هرات د لویدیځ په پنځه ویشت میلۍ، شکېبان نومي سیمه کې مورچه ونیوله).7(

د فراه ځواکونه د شپې له خوا د الله یار خان له ځواکونو سره یو شول او الله یارخان یوځل بیا ځان جگړې ته چمتو کړ، کله چې د جگړې اور تود شو، نو د ذوالفقار ځواکونو د نادر پر اردوځای برید وکړ او د نادر د ځواك ټول شته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يـې د غنيمت په ډول ونيول. جګړه تر ماښامه وغزېده، له دواړو خواوو ځينې کسان ووژل شول، ځينې وړې مهالنۍ جګړې هم وشوې، خو د درېيو زرو تنو ايراني سرتېرو د وينو او ددوو مياشتو پلي مزله په بيه د نادر پر مخ د سولې ور پرانيستل شو او الله يارخان يوځل بيا د هغه ځای پر حکومت پاتې شو).8(

د ذوالفقار پاڅون او پر هرات د نادر دويمه لښکرکښې:

د هرات په دفاع کې د ذوالفقار ګډون د هرات د خلکو، په ځانګړې توګه د ابداليانو په نظر د هغه ملي اعتبار او حيثيت نور هم لوړ کړ، ان تر دې چې الله يارخان په ابدالي طايفه کې د ذوالفقار د زياتېدونکي اعتبار له کبله پر ځان هم ووېرېد او د 1143هـ 1730 م کال د دوبي يوه ورځ د ښکار په پلمه له هراته ووت، کله چې کافرکلا ته نژدې شو، نو ذوالفقار ته يـې يو ليك وليکه چې: غواړم له تا څخه د خپل پلار د وينې بدله واخلم، دا دی زه مشهد ته ځم او نادر له دې خبرې خبروم چې ته يـې پرضد پاڅون کوې، زه به د يوه اردو په ملتيا پرتا بريد وکړم).9(

پر دې مهال نادر په اذربايجان کې پر جګړه بوخت و، د نادر ورور او د حکومت مرستيال ابراهيم خان په مشهد کې د الله يارخان ښه هرکلی وکړ. کله چې د الله يارخان له خولې د نادر پرضد د ذوالفقارخان له پاڅون څخه خبر شو، نو د مشهد په ټينګولو او ساتلو يـې پيل وکړ.

ذوالفقارخان د 1143هـ کال د محرم مياشتې په لومړيو کې اته زره کسه پر مشهد ورخوشې کړل او د نادر ورور ابراهيم خان ته يـې تر مشهد دباندې په ټولو جګړو کې ماتې ورکړه).10(

ابراهيم خان يوه ورځ له "کوه سنګينه" پر جګړه لاس پورې کړ. افغاني لښکرو د ذوالفقار خان په مشرۍ په توندو بريدونو سره د هغه پوځ درې وړې کړ، چې د دښمن د وسلوال پوځ قومندان باقرخان ټپي شو. افغاني لښکرو د دښمن پوځ وځغلاوه او خپله ورپسې شوې.

ډېرو ايراني پوځيانو د وېرې له کبله ځانونه ښاه ګانو ته واچول او له منځه لاړل، يوازې ابراهيمخان وکړای شول، ځان ښار ته ورسوي او د بريد کوونکو پرمخ دروازه وتړي(11) ذوالفقارخان ښار تر ټينګې محاصرې لاندې ونيو. محمدکاظم ليکي: د جګړې په وروستۍ ورځ د (1143هـ کال) د محرم په (13) مه د مشهد مشرانو او د نادر زوی رضاقلي ميرزا نادر ته يو ليك وليکه او ژر يـې آذربايجان ته واستاوه او له نادر څخه يـې مرسته وغوښته.

د ذوالفقار ځواکونه څو شپې په پر له پسې ډول د مشهد کلا پر شا و خوا راوګرځېدل، چې د ننوتو يا هم بريد لار پيدا کړي، خو هېڅ يـې ترلاسه نه کړل. يوه ورځ يـې د کلا په شا و خوا کې څو تنه ونيول او له هغوی څخه يـې د معلوماتو غوښتنه وکړه، اخر څرګنده شوه چې خلك د نادر راتلو ته سترګې پر لار دي او لس ورځې کېـږي چې دا موضوع نادر ته رسول شوې ده. ذوالفقار خان دا موضوع د لښکر له مشرانو سره شريکه کړه، اخر پرېکړه وشوه چې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

باید ډېر ژر هرات ته ستانه شي. په پای کې ابدالي ځواکونه روان شول او ډېر ژر هرات ته ورسېدل او د نادر د عکس العمل په انتظار یې د هرات د برجونو پر ځواکمنولو لاس پورې کړ. کله چې نادر د ذوالفقار له سرکښۍ او پر مشهد د ابدالي ځواکونو له برید څخه خبر شو، نو له خپلو نظامي مشرانو سره یې پر مشورو پیل وکړ. په پای کې تصمیم ونیول شو، چې باید ډېر ژر مشهد ته ستانه شي، نادر له خپلو ځواکونو سره مشهد ته ستون شو او ویل کېږي دا اووه مزلونه یې په یوه منزل کې ووهل).12(

کله چې د اصفهان پولو ته ورسېدل، نو نادر ته د رضاقلي میرزا بل زېری هم ورسېد، چې د مشهد د محاصرې پرېښودل و، نادر یوڅه سوړ شو او څه موده یې ارام وکړ او بیا بېرته خراسان ته روان شو. کله چې مشهد ته ورسېد، نو خپل ورور ابراهیم خان ته یې ګواښ وکړ چې هرکلي ته یې رابهر نه شي، ګنې وبه وژل شي. ابراهیم خان هم ابیورد ته لاړ.

نادر مشهد ته راغی، هغه کسان یې وځپل چې له ابدالیانو سره یې په جګړه کې له ځانه کمزوري ښودلې وه او هغو کسانو ته یې ډاډ ورکړ چې خپل پلرونه یا اولادونه یې له لاسه ورکړي وو.

نادر خپل یو شمېر پوځیان رخصت کړل، چې خپلو کورونو ته لاړ شي او هرڅومره چې کولای شي خپل اسونه چاغ کړي، وروسته د ایرساري، تکه وو، ترکمنو، یموتو او ساروقو قبیلو د پاڅون غلي کولو لپاره ابیورد او مرو ته روان شو).13(

نادر، د ترکمنو قبیلو تر غلي کولو وروسته امر وکړ چې پر هرات دې د لښکرکښۍ لپاره خواړه او نور اړتیا وړ مواد تیار شي، ددغو موادو تر برابرېدو وروسته له 36زره کسیز پوځ سره د هرات پر لوري روان شو).14(

کله چې د نادر پوځ خوافو ته ورسېد، نو نادر خپل لږ پوځ د محمدبېګ مروي په مشرۍ قاین ته ولېږه او د یزد او کرمان د حاکم ویردي خان افشار لپاره یې یو لیك هم ولیکه او کرمان ته یې ولېږه، چې هغه له خپل پوځ سره مل په قاینات کې له محمدبېګ مروي سره یو شي او له هغه ځایه بیا د فراه خوا ته حرکت وکړي. کله چې ذوالفقارخان خبر شو نادر له خپل لوی پوځ سره هرات ته رانژدې کېږي. نو د ښار په شا و خوا کې استوګن ابدالیان یې ښار ته ولېږدول او د ښار تر ځواکمنولو وروسته د نادر د مقابلې لپاره چمتو شو. دواړې لښکرې په کوهسان (کوسویه) نومې سیمه کې سره مخامخ شوې، په هغو جګړو کې چې کوهسان ته نژدې په جوی نقره نومې سیمه کې سره ونښتې، د ذوالفقار پوځ ډېر تلفات ورکړل، ځکه د محمدکاظم په وینا د ذوالفقار پوځ (د طلاق پر صیغې قسم یاد کړی و چې د ژوند تر وروستي حده به پر شا نه شي). په دې توګه ابدالي لښکرو چې له پیله یې برید پیل کړی و، د مړینې له وېرې پرته ځانونه د نادر شل قدمیو ته چې د خپل پوځ په منځ کې و، ورسول. پر دې مهال د نادر د توپخانې غږ اوچت شو او په نیم ساعت کې یې اووه اته زره افغانان په خاورو او وینو ولړل. محمدکاظم وایي: (افغانانو له مړینې څخه وېره نه کوله، بلکې په جګړه کې لا تودېدل)).15(

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محمدکاظم په وینا: اخر ذوالفقار د شلو زرو تنو ټپیانو او مړو تلفاتو تر ورکولو وروسته شاتګ ته اړ او ښار ته راستون شو او خپلو پوځیانو ته یې لارښوونه وکړه چې د ژوند تر پایه د ښار ساتنه وکړي، نادر هم له خپلو پوځیانو سره له جوی نقره سیمې څخه وخوځېد او د پل مالان پر لوري روان شو.

پل ماران ته لا نه و رسېدلی، چې د شاه حسین هوتك له اړخه ذوالفقار ته خبر ورسېد چې د کندهار دوولس زره کسیز پوځ د ابدالیانو د مرستې لپاره هرات ته روان دی، تر دې زېري وروسته د علیمردان خان ابدالي له خوا چې د فراه حاکم و، بل خبر هم راغی چې له فراه څخه اته زره کسیز لښکر هم ښارته رانږدې. ابدالي پوځیانو او مشرانو په دې خوښۍ نغارې وډنګولې او یوې بلې خونړۍ جګړې ته چمتو شول).16(

اروانښاد غبار لیکي چې دا وخت سیدال خان ناصر له کندهاره له درې زره کسیز سپاره او پیاده پوځ سره د هرات مرستې ته راورسېد، دې مشهور سرتېري د شپې په تیاره کې پر نادري لښکرو وېروونکی برید وکړ، چې د هغه له کبله د ایران پوځ په وېره کې شو او ډېر تلفات یې ورکړل، نادر اړ شو چې د جګړې له ډګره د (تحت صفر) لوړې برخې ته پناه یوسي او هلته د وسلوالو کسانو یوه کړۍ جوړه کړي او پر دفاع پیل وکړي، د هرات او کندهار لښکرو دوه ورځې نور هم دښمن تر پر له پسې ګوزارونو لاندې ونیو، خو د سختې ژلۍ او باران اورېدو له کبله جګړه بنده شوه.

ذوالفقارخان په ښار کې دننه یوه جرګه جوړه کړه او له مشرانو څخه یې ژمنه واخیسته، چې د ژوند تر وروستي حده به جګړه روانه ساتي، وروسته یې یوه تونده او عمومي حمله پیل کړه، نادر ډېره هڅه وکړه چې د توپ او ټوپکو د ډزو تر باران لاندې ددې برید مخنیوی وکړي، خو ویې نه شول کړای، دېته اړ شو چې یوځل بیا شاتګ وکړي.

افغانانو ډېر ژر (ساق سلمان) کلا د خپل دویم مرکز په توګه وټاکله او له هغه ځایه یې پر دښمن ګوزارونه کول او بېرته ستنېدل. نادر هم اړ شو چې یو غوڅ او عمومي برید پیل کړي.

نو له توپخانې سره راوړاندې شو، چې یو کار ترسره کړي خو هیڅ هم ونه شول، د هرات لښکرو نوی برید وکړ او له شمس آباد کلي څخه جګړه پیل شوه، خو د دښمن توپخانې د افغانانو درې زره تنه برید کوونکي سره وپاشل، چې په رښتیا هم دا تلفات ډېر درانه وو، ځکه د افغانانو ډېر جنګیالي کسان په کې له منځه لاړل).17(

دویمه جګړه تر ښار دباندې په پوزه کفترخان نومې سیمه کې وشوه، چې له دواړو غاړو ډېر کسان په کې ووژل شول، محمدکاظم لیکي: (په دې ورځ هم سخته پوځي جګړه وشوه، چې له دواړو غاړو ډېر کسان ووژل شول، خو مخالفین (ابدالیان) تر وړاندې نور هم اورني شول او مېړانه یې وښوده، ته وا د کلا له برجونو څخه د خپلو ماشومانو او کورنیو له ننداري پر غیرت راغلي او ځان ته ارزښت نه ورکوي. لکه لمر چې په حجاب کې پټ شي، دواړې خواوې له ماتې سره ستنې شوې)).18(

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دربیمه جګړه هم د لومړنیو ورځو په شان په هماغه توندۍ سره پیل شوه، چې ذوالفقارخان د مجهزې توپخانې د نه لرلو له کبله د ښار پر لوري شاتګ ته اړ شو، نادر خپلو پوځونو ته "مالان" پول د لښکرځای په توګه وټاکه او لارښوونه یې وکړه، چې د ښار شا وخوا سیمې دې تر "اوبه" او "شافلان" سیمو پورې وپلټي او لښکر ته دې خوراکي او نور اړتیا وړ مواد برابر کړي.

په دې وضعه کې یو لوی خان له درې زره کسیز پوځ سره هرات ته راننووت او د دوست پرځای له دښمن سره یوځای شو، دا سړی هماغه دلاورخان تایمني و، چې وړاندې یې د نادر له لښکرو سره جګړې کړې وې او بیا د کندهار دربار ته تللی و او هلته یې عزتمن ژوند درلود. دغه سړی له شاه حسین هوتك څخه خوابدی او د هغه د دولت د ماتولو په هڅه کې شو، څرګنګه چې په خپله یې ددې کار ځواك او توان نه درلود، نو نادرافشار یې وټاکه. ویل کېږي چې د لاورخان یوه ښایسته لور درلوده او شاه حسین غوښتل چې ورسره واده وکړي، خو دلاورخان ونه منله او خپله لور یې بل چا ته ورکړه، وروسته د شاه حسین د غچ له وېرې هرات ته وتښتېد او له خپل ځواك سره چې له غور څخه یې برابر کړی و، له نادر سره یوځای شو. له دښمن سره د دلاورخان یوځای کېدو نادر ته نور ځواك هم وباښه).19(

نادر، ښار محاصره کړ او د خپل پوځ ځینې برخې یې د ښار د حاکمانو په توګه وټاکلې، چې یو کس هم له ښاره وتلو یا ننوتلو ته پرې نه ږدي.

څرګنګه چې یې د ښار په لویدیځ کې د "نقره" د مورچل ساتلو ته لس زره تنه او لس زره تنه نور یې د ختیزو مورچلونو ساتنې ته وټاکل او په خپله یې اردوخان نومي کلي کې سنګر ونیو، د نادر پوځونو به د خلکو مالونه او رمې چې څړ ته به یې بېولې، لوټولې.

محمد کاظم لیکي: "کله چې به افغانانو خپلې رمې څړ ته اېستلې، نو وسلوال به د باز په شان له یمین او یسار څخه راتلل، اسونه، اوښان او پسونه به یې لوټل، له بله پلوه به یې ډېر (قزلباش) افغاني غازیان په ګولیو وژل او هره ورځ به د اخ و ډب بازار تود و)."20(

د 1731م کال یوه ورځ ذوالفقارخان تصمیم ونیو چې یو غوڅ برید وکړي، نو له خپلو لړو لښکرو سره له ښاره ووت او د نادر پر مورچل یې برید وکړ، نادر په سختۍ سره دفاع وکړه، پر دې مهال د ښار په شرقي برخه کې ټاکل شوې ډله د نادر مرستې ته راورسېده او دواړې خواوې سره ونښتې. څرګنګه چې د ماتې خطر پیدا شو، نو افغانان راستانه شول او د تورو په واسطه یې په دښمنانو کې ځان ته لاره خلاصه کړه، په دې توګه افغانان یوځل بیا په ښار کې محاصره شول او نادر د محاصرې کړۍ لا تنګه او تونده کړه، خو افغانان بیا هم اړ وو چې هره ورځ له ښاره ووځي او د خوراکي او نورو اړتیا وړ موادو د ترلاسه کولو لپاره د تورې په واسطه د دښمنانو له منځه تېر او راستانه شي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په همداسې یوه برید کې افغاني ډلې "کرخ" ته د راستنېدو په لار کې د دښمن له پوځ سره مخامخې شوې او سخته جګړه ونښته، چې افغانانو ډېر درانه تلفات ورکړل. په دې توګه د دواړو نامساوي ځواکونو ترمنځ څلور میاشتې جګړه روانه وه او د هرات خلك د غلې له قحطۍ سره مخامخ شول. په داسې حال کې چې دښمن تر ایرانه پورې د ارزاقو غزېدلې مواصلاتي لار په لاس کې درلوده او بېغمه جنګېدل.

پر دې مهال سیدالخان ناصر له خپل پاتې پوځ سره د خوراکي او نورو اړتیا وړ موادو د ترلاسه کولو لپاره له ښاره ووت، خو بېرته یې ونه کړای شول ښار ته راستون شي. له دې کبله یې د اسفزار، فراه او کندهار لاره ونیوله.

ذوالفقارخان چې پردې پېښو سربېره یې د ابدالیانو نه یووالی او د دښمن ګوزارونه لیدل، نو یوه جرګه یې جوړه کړه او ویې ویل: د نادر په شان له یوه ځواکمن او واکمن دښمن سره سره زموږ نفاق د هرات د ماتې او سقوط سببېږي، نو تاسې چې ددې پېښې د مخنیوي لپاره څه اټکلوئ، زه به ستاسو پر پرېکړې قناعت وکړم. د الله یارخان پلویانو چې د جرګې اکثریت وو، وویل: موږ غوره دا ګڼو چې ته الله یارخان ته چې د نادر په پوځ کې دی، خپل حکومت وسپارې. ذوالفقارخان ځواب ورکړ: زه د مشرانو له مشورې سرغړونه نه کوم او د هېواد خیر ته د ځان تر خیر ترجېح ورکوم. وروسته د نادر پوځ ته یو پلاوی لاړ او د ښار د خلکو له خوا یې پیغام ورکړ چې ددې وینې تویېدنې نتیجه څه ده؟ که تاسو هرات غواړئ، خپل دوست (الله یارخان) موږ ته راواستوئ چې د ښار واك ورکړو.

نادر دا شرط په بیړه ومانه او الله یارخان یې په دې شرط هرات ته ولېږه، چې دده اطاعت به کوي.

خو الله یارخان چې کله هرات ته ورسېد، د ذوالفقارخان او د ښار د خلکو هرکلی یې ولید، نو د ذوالفقار خوا یې ټینګه کړه او د نادر له اطاعت څخه یې سرغړونه وکړه او جګړې یې روانې وساتلې).21(

د فراه فتحه او د هرات برخلیك:

پر همدې مهال ذوالفقارخان خبر شو چې نادر مخکې له مخکې د فراه د نیولو لپاره پوځ تیار کړی، نو ډېر ژر یې علیمردان خان له درېیو زرو کسانو سره فراه ته ولېږه او لارښوونه یې وکړه چې :" د قزلباشو په دفع کولو او د کلا په ساتنه کې هڅه وکړي، فراه ښار وساتي او کله چې یې اړتیا ډېره شوه نو له حسین شاه څخه دې مرسته وغواړي. په مېړانه دې ګامونه اوچت کړي او په ګړني ډول یې د کلا ساتنې په اړه احتیاط او پوځي توب وروښود او نیمه شپه یې له هغې خوا چې شا و خوا یې له قزلباشو پوځیانو تشه وه، خپل ورور علیمردان خان(؟) له درېیوزرو کسانو سره د لوټونې لپاره د فراه دارالرفاه ته ولېږه)."22(

علیمردان ډېر ژر د امام ویردي بېګ او محمدبېګ مروي تر راتلو وړاندې ځان فراه ته ورساوه او د کلا د دېوالونو او برجونو په ټینګولو او د ژورو کندو په کیندلو یې پیل وکړ. د هغه ځای لزګیه طایفې ته یې ډېر انعامونه ورکړل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د نادر پرضد يـې جګړې ته وهڅوله. ډېره موده نه وه اوښتې چې امام ويردي بېګ د اتو زرو پوځيانو، څو توپونو او نژدې پنځوسو زنبورکو اوښانو په ملتيا (تون) ته ورسېد، همدا راز د سيستان حاکم مصطفی خان او لطف عليخان کياني هم له خپلو څلورو زرو پوځيانو سره له نادر سره يو شول.(23) دواړه پوځونه له فراه څخه د کاه کلا (يا لاش او جوين) له لارې روان شول.

دا ځواکونه د (1143) هـ کال د ذي الحجې مياشتې په 28 مه نېټه د ده نو په سيمه کې (چې اوس په نو ده مشهوره ده) د فراه له مرکزه د جنوب پر خوا څه له پاسه پنځه لس کيلومتره ليرې لاړل، له دې خوا د ذوالفقارخان ورور عليمردان خان ابدالي او احمدخان له خپلو ځواکونو سره چې (د محمد کاظم په وينا شلو زرو تنو ته رسېدل) په مقابله پيل وکړ.

په کاهدانك کې د دواړو غاړو ترمنځ سخته جګړه ونښته، چې په نتيجه کې د کرمان د ټوپکوالو مشر او محمدبېګ مروي ووژل شول).24(

د جهانکشای نادري نومي کتاب په (155) مخ کې د محمدبېګ مروي پرځای محمدسلطان مروي ليکل شوی، چې سموالي ته نژدې دی. ځکه نن د اسفل غره په جنوب کې د سلطان مير (سلطان مروي) په نامه يو زيارت شته چې د هغه ځای خلك ډېر ورته ارادتمن دي.

د اسفل غره (اشپل کوه) تر شا د دواړو ځواکونو ترمنځ جګړه روانه وه، د محمدکاظم په وينا :" افغان ډلو په هغو ورځو کې داسې جګړه وکړه، چې چا تراوسه داسې زړورتيا نه وه ليدلې)."25(

محمدکاظم ليکي چې امام ويردي بېګ تر دې جګړې وروسته امر وکړ چې نظامي مشران دې د ده د ملاقات لپاره په کشيك خونه کې سره راټول شي او د (کورنش) مراسمو له پرځای کولو وروسته دې خپلو نظامي دندو ته دوام ورکړي. نظامي مشران چې هريو د خپلې سيمې خان او فيوډال و، د امام ويردي په دې کار خوابدي شول، نادر ته يـې يو توطيه ييز ليك وليکه او هرات ته يـې ولېږه، چې ګواکې امام ويردي بېګ د پاڅون خيال لري، د هغه د بېغورۍ له کبله دوه نظامي مشران او نور ډېر سرتېري له فراهيانو سره په جګړه کې ووژل شول.

نادر ددې ليك په لوستلو خپل ورور ابراهيم خان ته چې په مشهد کې و امر وکړ چې فراه ته لاړ شي او د هغه ځای د لښکرکښۍ او تسخير واکې په لاس کې واخلي. ابراهيم خان فراه ته لاړ او امام ويردي بېګ يـې بندي کړ، وروسته د نادر ځواکونو د ابراهيم خان په مشرۍ پر مدافعينو بريد وکړ چې خونړۍ او وېروونکې جګړه ونښته. يوشمېر فراهيان ووژل شول او د يو زرو پنځه سوه تنو په شا و خوا کې يا ټېپانْ يا هم اسيران شول، عليمردان خان اړ شو چې د ښار له دننه د نادر له پوځ سره جګړه روانه وساتي او مرستې ته په تمه پاتې شي).26(

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نادر لښکر هم وړاندې راغی او په "مزرعه ویس" سیمه کې چې له فراه سره یې یو میل واټن درلود : (او د میرزا مهدي خان په وینا په قمر(؟) کلي کې یې (چې په ظاهره به د "محمدکلا" په توري کې تېروتنه وي) هملته اردوځای جوړ کړ، د دولت مرستیال ابراهیم خان سوچ کاوه چې جګړه او د فراه ښار فتحه به ډېر وخت ونیسي، نو د یوې کلا او برجونو په ودانولو یې پیل وکړ.

فراهیانو چې ولیدل چې دښمن کلا او برجونه ودانوي، نو له پوځې وسایلو او ځواك پرته یې په ډله ییز ډول وربانديې برید وکړ. خو د (یو زرو څلور سوو) تنو مړو په ورکولو سره، بې له ګټې ښار ته راستانه شول او دېوالي جګړې یې رواني وساتلې.

همداراز د فراه ځینې مشران د مرستې لپاره کندهار ته شاه حسین هوتك ته لاړل، په کندهار کې مغرضو فیوډالانو زاړه قبیله یي مخالفتونه راژوندي کړل، شاه حسین یې له ذوالفقارخان او علیمردان سره په مرسته کې دوه زړې کړ. خو بیا هم شاه حسین هوتك (په ظاهره دوه زره) کسیز پوځ د لعل محمدخان په مشرۍ د هرات او فراه خوا ته ولېږه، د شاه حسین هوتك نظامي فیوډالانو پوځ ته لارښوونه وکړه (چې د لارې په اوږدو کې هرځای تم شي، چې په ارامۍ او ځنډ سره لاره ووهي)).27(

په دې توګه د کندهار مرستندوی پوځ د ذوالفقارخان تر ګړندۍ غوښتنې وروسته تر اووه میاشتني مزله وروسته فراه ته ورسېد او دا هغه مهال و چې کار له کاره تېر شوی و، ځکه ذوالفقارخان او د هرات خلکو د خوراکي او نورو اړتیاوړ موادو پرکمښت سربېره دیارلس میاشتې په مېړانه له خپله ښاره دفاع وکړه.

اخر د اوږدمهالې محاصرې له کبله د ښار لوږې، نېستۍ او خواریو خلك ډېر وځورول او له بهره بله مرسته هم ورسره نه کېده، د ښار ځینو مشرانو د ذوالفقار له خبرتیا پرته نادر ته پیغام ولېږه، که عبدالغني خان الکوزی بېرته ښار ته راشي او نادر د سولې شرایط ومني، نو ښار به د نادر پوځ ته پرانیستی وي، ذوالفقار خان هله له دې خبرې خبر شو چې عبدالغني خان او نور ملګري یې ښار ته راننوتي وو او ټاکل شوې وه چې دواړه خواوې به لوظنامې لیکي او لاسلیکوي به یې هم.

او هغه هم له الله یار خان سره چې اووه میاشتې مخکې د نادر له پوځ څخه بېل شوی او ښار ته راغلی و او د نادر پرضد یې جګړې کولې، نو د شپې له خپلې کورنۍ سره له ښاره ووت او کندهار ته لاړ.

خپل ورور علیمردان ته یې خبر ورکړ چې باید له فراه څخه کندهار ته راشي، علیمردان هم په یوه شپه له ښاره ووت او کندهار ته لاړ، خو له بده مرغه چې ذوالفقار له خپلو ورونـو سره د دښمنانو د بدویلو له کبله د شاه حسین زندان ته ولوېد او الله یارخان د ملتان خوا ته لاړ).28(

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا سهار چې کله ابراهيمخان د فراه د سردارانو او مشرانو له تېښتې خبر شو، نو د هغو پر ځارنه يې پيل وکړ، د ابراهيمخان پوځونو د تښتېدونکو خلکو زر کورنۍ چې له ښاره ډېرې ليرې هم نه وې، لوټ او بېرته ستنېدو ته اړې کړې.

د ابراهيم خان پوځونو بيا هم غوښتل چې تښتېدونکي وڅاري، خو د کندهار له مرستندوى ځواك سره مخامخ شول، سخته جګړه ونښته، ابراهيم خان ښار ته پر شاتګ اړ شو. وروسته فراه ښار ته ننوتل او بيا په هرات کې نادر ته د ښار د فتحې خبر ورسېد.

نار فرمان ورکړ چې فراه دې باقرخان لزګي فراهي ته وسپارل شي او ابراهيمخان دې له پوځ سره هرات ته راشي. ابراهيمخان هرات ته ورسېد، نادر د ملك محمود سيستاني د ځواك سپه سالار پيرمحمد ته هرات وسپاره، دې سړي له نادر سره د مشهد د دروازو په پرانيستنه کې مرسته کړې وه. نادر خپله مشهد ته ستون شو).29(

نادر د خپل زړه د ډاډه کولو لپاره تصميم ونيو، چې له هرات او فراه څخه دې ټول ابدالي مشران ليرې کړل شي، نادر د عبدالغني خان الکوزي (د احمدشاه دراني ماما) او نورمحمد خان غلزي په ګډون خراسان، مشهد او دامغان ته شپېرزره کسان تبعيد کړل، خو په دې ترڅ کې يې د ابدالي قبيلې ځينې مشران لکه عبدالغني خان خپل پوځ ته جلب کړل).30(

د کندهار د نيولو لپاره د نادر لښکرکښي:

نادر تر تاجپوښۍ وروسته په 1736 م کال د ايران د بختياري قبيلې د ځپلو لپاره اوچت شو او هغه وخت چې د دې قبيلې د پاڅون کوونکو په ځپلو بوخت و، نو د اصفهان حاکم ته يې امر وکړ، چې پر کندهار د لښکرکښۍ لپاره له خلکو پيسې او نور اړتيا وړ مواد راټول کړي. کارکوونکي نه يوازې په اصفهان، بلکې په بګېلابېلو ښارونو کې د پيسو او نورو جګړه ييزو ځواکونو او توکو پر راټولونه بوخت شول، له همدې کبله د ايران خلك يوځل بيا له اقتصادي کمزورۍ سره مخامخ شول.

نادر تصميم ونيو چې د کرمان او سيستان له لارې د کندهار پر لوري لښکرکښي وکړي، څرنګګه چې د لارې ډېره برخه يې دښته وه، نو امر يې وکړ چې: لومړى دې د "لوت" دښتې بېلابېلو منزلځايونو ته خوراکي مواد او نور توکي ولېږدول شي او د لښکر د بارونو لېږدونې ته دې د کرمان له خلکو څاروي بېګار شي، د شاه کارکوونکو به په ښار کې کاروانونه هم پياده کول او د هغوى حيوانات به يې په بېګار ورڅخه بېول. د خوارو کليوالو څاروي خو پر ځاى پرېښوده.

د نادر کارکوونکو په کرمان کې د خوراکي او نورو موادو په راټولونه کې دومره زياتى وکړ، چې دا ايالت تر اتو کلونو له قحطۍ او لوږې سره لاس و ګرېوان و).31(

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادر د (1149) هـ کال د رجب میاشتې په (17) مه (د 1736م کال د نومبر په 21 مه) له اتیازرو تنو پوځیانو سره چې ډېر یې سپاره 0وو، له اصفهان څخه د کندهار پرلوري حرکت وکړ. سربېره پر دې د هرات بېګلربېګ پیرمحمد ته هم دنده ورکړل شوې وه، چې له خپل څو زره کسیز پوځ سره د مکران او بلوچستان د مشرانو محبتخان او الیاس خان تر ځپلو وروسته په کندهار کې د نادر له ځواکونو سره مل شي.

نادر کرمان ته تر رسېدو وروسته د ملك محمود سیستاني زوی فتح علیخان کیاني ته یو ګواښوونکی پیغام ولېږه چې د سیستان پوځ دې د هغه ځای په پولو کې د نادر له پوځ سره یو شي، بیا د (بم) له لارې د سیستان پر لوري روان شو.

نادر د (1149) هـ کال د شوال میاشتې په دویمه (1737م کال د فبرورۍ په درېیمه) له خپل پوځ سره سیستان ته راغی، د لارې د توښې او د پوځ د نورو بارونو د لېږدونې لپاره یې د اوښانو تر برابرولو وروسته، تر شپاړلس ورځنې مزله او له دلارام څخه تر تېرېدو وروسته د هماغې میاشتې په اتلسمه نېټه د هلمند راسته ساحل (ګرشك) ته ورسېد او تر لږې جګړې وروسته یې دا ځای له غلزي ځواکونو څخه ونیو).32(

دلته نادر د خپل پوځ یوه برخه ددې سیمې د ځګمکوالو لوټونې ته او یوه برخه یې د خلکو د مالونو پر راټولولو ماموره کړه او خپله له خپلو پاتې ځواکونو سره د کندهار د ارغنداو پر لوري روان شو او په کوه شاه مقصود (د کندهار په خاکرېز سیمه کې چې د ښار د شمال- لویدیځ په دېرش میلۍ کې پرته ده) تم شو. همدلته وو چې سیدالخان ناصر او یونس خان هر یو له اتو زرو پوځیانو سره د شپې له خوا له ښاره ووتل او د نادر پر ځواکونو یې ورودانګل. خو څـګرنـګګه چې د نادر د ځواك د ابدالۍ برخې مشر عبدالغني خان له دې برید څخه خبر و، نو د کندهار د جنګیالیو برید یې شنډ کړ او هغوی یې له ډېرو تلفاتو سره شاتـګ ته اړ کړل.

سبا ته د نادر ځواکونه له ارغنداو څخه تېر شول او څو ورځې وروسته یې په شېرسرخ (سره زمري بابا) کې: "د ښار د شمال - ختیځ په دوه - درې میلۍ کې" اردوځای جوړ کړ).33(

د ښار خلکو د شاه حسین هوتك په امر د ښار دروازې د نادر پر مخ وتړلې او لس میاشتې یې په کلکه دفاع وکړه، کله �کله به خلك د شپې له خوا د یرغلګرو د بریدونو له کبله ځورول کېدل، نادر چې ولیدل له یوې خوا ځواکمن برجونه او غر د ښار ساتنه کوي، نو پوه شو چې نیول یې دومره ژر نه شي کېدی. نو د ښار په شاو خوا کې یې د خپلو اردوځایونو په پراختیا او ودانولو پیل وکړ او د ښار سیمه ییز خلك یې بېګارۍ ته اړ کړل او د لویو دېوالونو، ځواکمنو برجونو، سرپوښلو بازارونو، جوماتونو، حمامونو او په هغه سیمه کې یې د بېلابېلو ادارو پر جوړولو پیل وکړ، چې د (نادر آباد) په نوم یې یو ښارګوټی جوړ کړ).34(

نادرآباد د یوه ځواکمن دېوال بڼه درلوده، چې د کندهار پر شا و خوا راتاو شوی و او د دېوال تر هرو سلو ګامونو وروسته لوی � لوی برجونه جوړ شوي وو، چې د ښار پر خوا ډزې ترې وشي، نو ښار یې په سخته اقتصادي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

محاصره، په ځانګړې توګه د خوراکي موادو په نشت کې ساتلی و او دا هغه چلند و چې نادر د بغداد د محاصرې پروخت ترسره کړی و).35(

په پای کې د شاه حسین د اړوندو کسانو د یوه تن (داد خان یا دادوخان) د خیانت له کبله د نادر ځواکونو ته ښار ته د ننوتو لار وښودل شوه، نادر هم د (1151) هـ کال د ذي الحجې میاشتې په دویمه (1738 م کال د مارچ، 23 مه) د جمعې په ورځ خپل یوه برخه ځواك(بختیاري دا) پر ښار حملې ته ولېږه او د حملې وخت د جمعې لمانځه د ادا کولو مهال وټاکل شو.

په دې توګه په یوه خوځند برید کې د ښار پر برجونو د خمپارو او توپ په ډزو سره تر لږې، خو خونړۍ جګړې وروسته د ښار دروازې د نادر د ځګـواکونو پرمخ پرانیستل شوې، کله چې شاه حسین له موضوع څخه خبر شو چې کار له کاره تېر شوی، نو وروستۍ هڅې یـې هم بې ګټې پاتې شوې له دې کبله نادر ته تسلیم شو).36(

د کندهار تر نیول کېدو وروسته خلك چې لس میاشتې یـې د نادر پرضد په ټینګه مقاومت کړی و، لوټ کړای شول او د نېزو په زور نادر اباد ته وکوچول شول. وروسته نادر فرمان ورکړ، چې ښار دې په بشپړ ډول وران کړل شي).37(

د جهانکشای نادري نومي کتاب د لیکوال په وینا: "نادر: ښار او د هغه استحکامات داسې وران کړل، چې تیره پر تیږه پاتې نه شوه)."38(

خو (لکهارت) په دې اند دی: "څـګرنـګګه چې ښار ډېر ټینـګ دېوال درلود او د اوولسمې پېړۍ په نیمایي کې اورنګزېب وروسته یـې ورور داراشکوه د خپلې خزانې ډېره پانګه ددې دېوال په ټینګولو کې لګولې وه، خو د نادر دا فرمان (یانې ټول ښار باید له خاورو سره یو شوی وای) عملي نه شو او د ښار یوه برخه روغه پاتې شوه)."39(

د "دولت نادرشاه افشار" لیکوالان کاږي: د نادر له خوا د کندهار تر نیول کېدو وروسته هلته "دومره شته او پیسې ترلاسه شوې، چې په ډېرو ستونزو یـې وکړای شول د یوې میاشتې په بهیر کې یې تر ښار دباندې یوسي)."40(

نادر د کندهار تر نیولو وروسته، شاه حسین هوتك او د غلزي قبیلې ټول مشران خراسان ته تبعید کړل او د هغوی پرځای یـې په نیشاپور او د خراسان په نورو برخو کې مېشت ټول ابدالیان کندهار ته ولېږدول اود هوتکو د شاهي کورنۍ د چارو واګې یـې هغوی ته وسپارلې.

عبدالغني خان الکوزی یې، چې د بغداد او ترکیې په فتحه او د هرات او کندهار په نیولو کې یـې د ابدالي ځواکونو په مشرۍ د نادر پر ګټه توره وهلې وه، د کندهار حکومت ته وټاکه او نور ابدالي، الکوزي او علیزي مشران د بُست، ګرشك او زمینداور په حکومت او مشرۍ وټاکل شول).41(

د ګنداسنګ او محمدکاظم په وینا ذوالفقار خان چې له خپل ورور احمدخان (وروسته احمدشاه) سره د کندهار تر فتحې د شاه حسین هوتك په بند کې بندي و، د نادر په امر په ظاهره د مشر په توګه مازندران ته ولېږل شو او هلته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نادر په اشاره له شاه حسين سره مل زهر ورکړل شول. خو د ذوالفقار خان ورور احمدخان د نادر په پوځ کې ګډ شو او ډېر ژر د د نادر د ځواك د ابدالي برخې د چهارهزار د نظامي افسر په توګه ومنل شو. سيدالخان ناصر د نادر په امر په سترګو ړوند کړای شو، حاجي اسمعيل غلزی بېرته هرات حکومت ته راستون شو او څرګندګه چې د ذوالفقار او احمدخان خور يې مېرمن وه، نو د هرات لويديز لوري ته د نادر په اجازه له ايرانه راستنو شويو ابداليانو ته وسپارل شو).42(

د کابل نيول:

کابل ته هم غمجنوونکی برخليك ورپېښ شو. نادر د کندهار تر نيولو دوه مياشتې وروسته د (1838)م کال د مې مياشتې په (21) مه نېټه له نادرآباد څخه د کابل پر لوري روان شو. د غزني قره باغ ته په ننوتو سره، د غزني قومي مشرانو، روحانيونو او قاضيانو هرکلي ته ور ودانګل، خو د غزني حاکم کابل ته وتښتېد).43(

ميرزا مهدي خان استرآبادي وايي:

نادر له غزني څخه کابل ته تر روانېدو مخکې د خپل پوځ يوه برخه د د ايکندي، جغتو، زنګي او د غزني د نورو هزاره مېشتو سيمو په لوټولو او نيولو ماموره کړه.

خو د هزاره خلکو په مطيع کولو کې د نادر د ځواکونو هڅې بې ګټې پاتې شوې، يوازې يې وکړای شول د هغوی يوشمېر ماشومان او مېرمنې په اسارت ونيسي او په نادر پسې يې کابل ته راولي).44(

محمدکاظم په دې اند دی چې: نادر خپل زوی نصرالله خان د غزني له قره باغ څخه د باميان او ضحاك کلا پر نيولو مامور کړ، خو هغه د مېشتو خلکو له سخت مقاومت سره مخامخ شو، شازاده نصرالله په باميان کې د هزاره وو د ايماق قبيلو له سختو خونړيو جګړو وروسته وکړای شول ضحاك کلا ونيسي او يو شمېر هزاره مشران او قومي ريسان په چاريکار کې خپل پلار ته راولي).45(

نادر د غزني تر نيولو وروسته د کابل پر خوا پر مخ لاړ او څه کم خپل دوه زره تنه پوځيان يې مامور کړل چې تر ده وړاندې کابل ته ودانګي.

نادر د کابل کوتوال ياني شرزه خان ته يو پيغام ولېږه، چې په کې ويل شوي وو: د محمدشاه له هېواد سره کوم کار نه لري، خو د هغه ځای د مېشتو افغانانو د له منځه وړلو نيت لري.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کابل او پېښور صوبه دار ناصرخان له ډيلي څڅخه مرسته وغوښته، چې د نادر د مقابلې لپاره راودانګي، خو ور ځواب يې وانه ورېد، نو هغه هم په خيبر دره کې له خپل شل زره کسيز ځواك سره د نادر راتلو ته په تمه کښېناست.

شرزه خان او خلکو ځو ورځې ښه په ټينګه د ښار دفاع وکړه، خو کله چې د نادر پوځونو د ښار دېوالونه ونړول اوپه زوره ښار ته ننوتل، نو په ښار کې له نېستمنو خلکو پرته نور څوك نه وو پاتې، ځکه مېشتو کسانو خپلې شتمنۍ رااخيستې وې او په کلا کې پټ شوي وو: "نېستمن او کموسه خلك چې پاتې وو، هماغه شېبه د نادر د پوځونو له خوا ووژل شول. د نادر پوځونو وروسته د ښار ټول کورونه چې له مرمرو ډېرو جوړ شوي وو وران کړل� د ودانيو دروازې، چتونه او نور لرګين ځيزونه يې وسوځول، يوازې يې برجونه ځکه پرېښودل چې خپل توپونه په کې ودروي او پر کلا ډزې وکړي)."47(

ديملسون د نادر په لاس د کابل نيولو نېټه د (1738) م کال د جون مياشت اتمه نېټه ليکي).48(

نادر له کابله د محمدشاه ګورګاني لپاره ډيلي ته د دوستۍ ټينګېدو لپاره يو پيغام ولېږه او خپله يې د خوراکي او نورو اړتيا وړ موادو د برابرولو په موخه پر هندوستان يرغل وکړ، ځکه چې کابل نه شول کولای د نادر د پوځ ټولې اړتياوې ورپوره کړي، نو نادر د خپل پوځ يوه برخه د کابل ودانو سيمو لکه تګاو او نجراو سيمو ته ولېږله، چې پوځ او نورو حيواناتو ته په لنډه موده کې خوراکي توکي او واښه برابر کړي او خپله له خپلو ځينو پوځيانو سره د ګندمك له لارې د جلال اباد پر لوري روان شو. کله چې نادر واورېدل، په جلال اباد کې يې د مړينې خبرې کېږي، نو د هغه ځای له خلکو سره يې له توند چلند څخه کار واخيست او د يوه کس پرځای يې د سلو کسانو سرونه پرې کړل او له هغه ځايه بيا د خيبر درې خوا ته روان شو).49(

نادر له جلال اباد څخه د وتو پر وخت د خپل پوځ څه له پاسه دوولس زره کسان وړاندې ولېګړل او امر يې وکړ چې له عمده ځواك څخه دوه منزله فاصله واخلي.

پر هماغه مهال د کابل مشر ناصرخان، د پېښور او خيبر تر شلو زرو زيات افغانان په خيبر ګردنه کې ځای پرځای کړي وو، چې د ايراني پوځيانو د پرمختګ مخنيوی وکړي.

څګرنګګه چې د نادر (قراولانو) د خيبر درې په ختيزه غاړه کې د دښمن د شتوالي ګزارش ورکړ، نو نادر تصميم ونيو چې خپل دوديز جګړه ييز چل وکاروي، په دې توګه له يوې ستونزمنې لارې مخکې راغلل او له بله پلوه يې ناڅاپه پر دښمن بريد وکړ.

نادر د يو ښه لارښود په موندلو سره د خپل ځواك لويه برخه په ديکاب نومې سيمه کې پرېښوده او خپله يې د دېرشو زرو سپرو په مشرۍ د (سه چوبه) له لارې چې ډېر اوچت غر دی، پر دښمن راودانګل، بله ورځ يې دېرش فرسخه لار ووهله او د ناصرخان پر ځواکونو يې بريد وکړ او دوی يې په لنډه موده کې د پېښور او جمرود پرلوري تر شا

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړل، ناصرخان او د مقابل لوري ځینې نور مشران یـې ونیول او تر درېیو ورځو وروسته د پاتې ځواکونو په راتلو سره د پېښور پر لوري روان شول.(51)

نادر د پېښور تر نیولو وروسته پر لاهور برید وکړ او لاهور یـې له جګړې پرته ونیو. تر هغه وروسته د هند د ګورګاني دولت پلازمېنې (پایتخت) شاه جهان آباد ته متوجه شو، چې د نار ځواکونو تر لړو جګړو وروسته د هند وروستي ګورګاني واکمن محمدشاه تسلیمېدو ته اړویست او نادر د 1151هـ کال د ذي الحجې په اتمه د جمعې په ورځ شاه جهان آباد (ډیلي) ته ننووت.(51)(؟)

د کندوز او بلخ نیول:

هغه مهال چې نادر د کندهار پر محاصره بوخت و، نو شل زره کسیز پوځ یـې د زوی رضا قلي میرزا په مشرۍ له خراسانه د بلخ د نیولو په موخه روان شو او په ماروچاق سیمه کې د هرات مرستندوی پوځ هم ورسره ملګری شو او وروسته د اندخوی پر لوري وخوځېدل. کله چې دا پوځ د اندخوی په یو منزلۍ قراتپې ته ورسېد، نو رضا قلي میرزا د اندخوی حاکم علیمردانخان ته یو لیك ولېږه، دا اشاره یـې هم ورته کړې وه چې تسلیم شي او ښار د عزیزقلیخان دادخواه ورور نیاز قلي ته (چې مخکې یـې له علیمردانخان ازبك سره د هغه ځای پر حکومت اختلاف پیدا شوی و او اصفهان ته رضا قلي میرزا ته تللی و). وسپاري، علیمردانخان له ځان سره سوچ وکړ که له مقاومت پرته ورتسلیم شي، نو حتماً به د کینه ګرو: نیاز قلي دادخواه او عزیز قلي له خوا ووژل شي، نو تصمیم یـې ونیو چې د ځان او د ښاري خلکو د دفاع لپاره اوچت شي. نو رضا قلي میرزا ته یـې ځواب ورکړ چې د ښار پرېښودو ته چمتو نه دی. د رضا قلي میرزا پوځونو ډېر ژر ښار محاصره کړ، هلته علیمردانخان هم دېوالي (حصاري) جګړې پیل کړې، چې دا جګړې څلوېښت ورځې وغزېدې، اخر د سیمې ځینو فیوډالانو له علیمردانخان سره مخالفت پیل کړ او له دښمن سره یـې له مقاومت څخه لاسونه واخیستل، رضا قلي میرزا د ښاریانو ترمنځ د اختلافونو په پوهېدو سره محاصره نوره هم تونده کړه، علیمردان چې ولیدل د ښار خلك زړه نازړه شوي، نو له جګړې څخه یـې لاس واخیست او ښار یـې رضا قلي میرزا ته وسپاره، رضا قلي میرزا د اندخوی حکومت نیازقلي دادخواه ازبك ته وسپاره، علیمردان خان او د اندخوی ښار دوه نور مشران یـې چې له هغه سره یو لاس شوي وو، هرات ته واستول او هملته ووژل شول.(52) د نادر پوځونو وروسته شبرغان او آقچه هم ونیول او د بلخ پر لوري وخوځېدل.

د بلخ حاکم ابوالحسن د چنګېزخان د کورنۍ له پاتوشونو، یو کمزوری او سست ارادې سړی و. د هغه ناظر قبچان د نادر له پوځ سره جګړې ته چمتو شو، له بلخ ښار څخه دوولس زره تنه د جګړې په موخه ووتل، چې بلخ ته نژدې یوه کوچنۍ خو خونړۍ جګړه ونښته، چې په پای کې سیدخان قبچان له خپلو څو تنو پوځیانو سره د (شادیانو) خوا ته شاتګ وکړ، ځینې پوځیان شاه مردان ته وتښتېدل او ځینې هم ښار ته راستانه شول او د نادر د پوځیانو پرمخ یـې دروازې وتړلې، رضاقلي میرزا تر ښار دباندې چمن ته نژدې اردوځای جوړ کړ. د نادر پوځونه به ډلې ډلې د ښار

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شا وخوا راتلل خلك به يـې لوټل او هغه شتمنۍ او مالونه به يـې خپلو اردوځايونو ته وړل. اخر د ښار ځينې سپين ږيري او روحانيون رضا قلي ميرزا ته ورغلل او د تسليمېدو چمتووالى يې وښود.

رضاقلي ميرزا هم ددې وضعې هركلى وكړ او خپل ځينې مشران يـې د لوټونو او غلاوو د مخنيوي لپاره ښار ته ولېږدول او ځاى پر ځاى كړل. ابوالحسن چې د ښار په بالاحصار كې پټ و، كله چې خبر شو د نادر ځواكونو د ښار ځينې برخې نيولي، قرآن په لاس او توره په غاړه له ارګ څخه ووت او رضاقلي ميرزا ته تسليم شو. رضاقلي همدغه سړى خپل پلار ته چې د كندهار پر محاصره بوخت و، ولېږه. نادر هغه ته اجازه وركړه چې د خداى ج د كور زيارت ته لاړ شي او هلته ومري.

رضاقلي ميرزا د بلخ تر فتحې وروسته، خپل ځينې پوځيان د شاه قلي مروي په مشرۍ د سيدخان قبچان د څارنې او نيونې لپاره سانچارك ته ولېږل.

له بل لوري سيدخان ازبك خپل ځينې نور كسان د سنچارك شا و خوا ته واستول، هغوى يـې د نادر د پوځونو له لوټونو او د تباهۍ له ګواښ څخه خبر كړل او هيله يـې ورڅخه وكړه چې د نادر د پوځونو په له منځه وړلو كې ورسره مرسته وكړي. د سنچارك سيمې ازبكان د سيدخان ازبك په پلوي اوچت شول، په يوه جګړه كې چې په يوه دره كې د شاه قلي بېګ له ځواكونو سره وشوه، د دښمن پوځ ته يـې وژونكى ګوزار وركړ، چې ان په پيل كې د دښمن د اختلال سبب شو.

محمد كاظم ددې جګړې يو انځور داسې كاږي: "هغه دوې ډلې د دوو رودونو او يا دوو غرونو په شان يو پر بل راپرېوتلې، داسې جګړه ونښته چې وينې څښونكى بهرام ورته ګوته پر غاښ پاتې شو:

ژباړه:

دوو لښكرو زړونه مرګ ته كېښېښګودل
د ړليو په شان غشي اورېدل

يو پر بل باندې بريدونه پيل شول
غرونو، دښتو په سرو وينو ولامبل

هوا ډكه شوه له تورو او له غشيو
واړه تړې شګې شوې پرې خړوبې

سره ويې وژل هره خوا ښه ډېر
چې له مړو ټولې لارې ډكې شوې).53(

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د یوه ازبك قومندان په وژل کېدوسره د سیدخان خلك وارخطا شول، چې په پایله کې له ماتې سره مخامخ شول. ځینې تېپیان، ځینې مړه شول او ځینې وتښتېدل، د نادر پوځونو د هغه ځای مېشت ټول مالدار او ځاروي لرونکي ازبکان له ځان سره په زوره بلخ ته بوتلل او دوی بېرته خپلو لومړنیو ځایونو ته راغلل، هغه بل پوځ چې د رضاقلي میرزا له خوا د سیدخان قبچان په ځارنې پسې روان شوی و، د سیدخان د ډلې د ځپلو لپاره د سانچارك پر لوري روان شو. سیدخان ازبك څه موده د هغې سیمې په غرونو کې پټ و، کله چې خبر شو د نادر خلك یې له ځارنې لاس نه اخلي، نو اړ شو چې کندوز ته د یو سفخان ازبك ورور هزاره خان ته لاړ شي او پناه ځنې واخلي .

د نادر پوځونه د سانچارك سیمې د خلکو تر تابع کولو او له هغو څخه د مالیاتو او ډېرو نورو شتو تر اخیستو وروسته بېرته بلخ ته ستانه شول.

رضاقلي میرزا د بلخ حکومت یوڅه نور هم ښه کړ او خپله له خپل پوځ سره د قارشي او آمو سواحلو خوا ته روان شو).54(

وروسته تر دې چې رضاقلي میرزا د آمو په سواحلو کې بېلابېل ښارونه او ښارګوټي ونیول، نو خبر ورکړل شو چې د کندوز د حاکم یو سفخان ازبك ورور هزاره بېګ د سیدخان قبچاق په مرسته د نادر له پوځونو سره جګړې ته چمتو کېږي، رضاقلي د طهماسب خان جلایر په لارښوونه خپل پوځ د کندوز پر لوري روان کړ .

د نادر د پوځونو وژنو او لوټونو د سیدخان او د کندوز د حاکم یوسفخان په زړونو کې داسې وېره رامنځته کړې وه، چې کندوز ته د نادر د پوځونو تر راتګ دمخه سیدخان بدخشان ته د هغه ځای والي نباتخان ته وتښتېد، یو سفخان چې یو وېرندوکی سړی و، د نادر له پوځ سره تر مخامخېدو مخکې سکته وکړه.

کله چې رضاقلي میرزا د کندوز څو فرسخۍ ته ورسېد. مشران، فیوډالان او روحانیون له ډالیو سره ورغلل او له هغه سره یې خپل ملاتړ څرګند کړ، رضاقلي میرزا له مقاومت پرته کندوز ته ننووت او د یو سفخان کلا یې د خپل استوګنځي په توګه وټاکله.

محمدکاظم د رښتینو روایت کوونکو له خولې وایي چې یوسفخان ازبك یو عیاش، بدړای او ښځې خوښوونکی سړی و، چې له هغې سیمې څخه یې شپږ سوه ښځې او نجونې په زور خپلې کلا ته راوستلې وې او ساتلې یې، هغه ښځو ته اېلول، سندرې غږول، نڅاوې، موسیقۍ، شعبده بازۍ او رسۍ بازۍ ورزده کړې وې، سربېره پر دې یې ځینو خلکو ته زرګرۍ، میناتورۍ، انځورګرۍ، نقاشي، بقالي، بزازي، سیمساري او نورې حرفې (کسبونه) چې د ټولو شمېر (33) کېده ورښودلې وې، چې ټولو به دده په ګټه کار کاوه. په کلا کې یې دننه نورې بېلابېلې او پراخې ودانۍ

جوړې کړې وې. داسې بازار یې هم ودان کړی و چې د بېلابېلو دکانونو کتارونه په کې وو او ځینو ښځو به په کې سودا او نورې سوداګریزې معاملې کولې� دی به په خپله د تنباکو پلورونکي په توګه بازار ته راته او په کلیواله

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لهجه به يې ويل: "اى تر سر مو وگرځم، تر نوم مو ځار شم، اى زما ترورې! زما تنباکو هم کله - کله څکوئ، پيسې هم راکړئ او ژر � ژر اهونه وکاږئ."

هغه به له ښځو سره همداسې خبرې کولې او خپل ډېر وخت به يې د ښکلو ځيزونو په رانيولو تېراوه، له ښځو سره به يې ټوکې، شوخي او شخړې کولې او کله به يې د سندرغاړو او سازنده وو پر خبرو ځان بوختاوه او په خوښۍ سره يې ژوند کاوه).55(

د يوسفخان تر مړينې وروسته رضاقلي ميرزا د کندوز حکومت هزاره بېگ ازبك ته وسپاره، هغه مېرمنې يې چې يوسفخان خپلې کلا ته راوستلې وې ځينې د خپل پوځ مشرانو او مخکښانو ته ورووېښلې او ځينې يې رخصت کړې، چې خپلو اصلي استوګنځيو ته لاړې شي. وروسته رضاقلي ميرزا له خپلو پوځونو سره بدخشان ته روان شو، خو پر همدې مهال ورته د نادر فرمان ورسېد، چې بېرته بلخ ته ستون شي او د هغه ولايت مشرتابه ټينګ کړي او د هغه دربار ته ورشي.

رضاقلي ميرزا هم د پلار په امر بلخ ته لاړ او بلخ حکومت يې د عزيزقلي داد خواه ورور نياز خان ته وسپاره او خپله له طهماسب خان جلاير سره کابل ته روان شو او وروسته جلال اباد ته لاړ او له خپل پلار سره يې وکتل او د نادر د وليعهد په توګه وټاکل شو، تر هغه وروسته ايران ته روان شو).56(

تر (1740) م کال وروسته د نادر د استبدادي دولت پرضد د افغانانو پرله پسې پاڅونونه ترسره کېږي، چې دا دى د نېټو او اوډون له مخې به يې ولولو:

د دويم څپرکي سرچينې:

.1لکهارت: انقراض سلسلهٔ صفويه، د ډاکټر اسمعيل دولتشاهي ژباړه، تهران، 1344 ل کال، 369 مخ. نادرشاه: د مشفق همداني ژباړه، 1330ل کال چاپ، 40 � 44 مخونه.

.2جهانکشاى نادري: 71- 72 مخونه. زندګاني نادرشاه: 46 � 47 مخونه.

.3زندګاني نادرشاه: 47 مخ. انقراض سلسلهٔ صفويه: 374مخ. نادرشاه: 43 مخ.

.4سفرنامهٔ سايکس: د حسين سعادت نوري ژباړه، دويم ټوك، 32 څپرکى، 1336 ل کال، چاپ، تهران.

.5لکهارت: انقراض سلسلهٔ صفويه، د دولتشاهي ژباړه، 37مخ. زندګاني نادرشاه: 48مخ.

.7 � .6انقراض سلسلهٔ صفويه، 374 � 376 مخونه. نادرشاه: 48- 58 مخونه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

.8هماغه اثر: هماغه مخ.

.9عالـم آرای نادري: لومړی ټوك، 234 مخ.

.10هماغه اثر: تر 235 مخ وروسته.

.11غبار: افغانستان در مسير تاريخ، 344 مخ.

13. � .12محمدکاظم: لومړی ټوك، 242- 247 مخونه.

.14محمد کاظم: لومړی ټوك، 260 مخ.

270 // // .15مخ.

276 � 272 // // .16مخونه.

.17غبار: افغانستان در مسيرتاريخ، 244 مخ.

19. � .18محمدکاظم: لومړی ټوك، 277 مخ.

.20محمدکاظم: لومړی ټوك، 278- 279 مخونه.

.21محمدکاظم: لومړی ټوك، 280 مخ. جهانکشای نادري: 154 مخ.

.22ميرزا مهدي خان استر آبادي: جهانکشای نادري، 155 مخ.

.23محمدکاظم: عالـم ارای نادري، لومړی ټوك، 282- 284 مخونه.

.24ميرزا مهدي خان استرآبادي: جهانکشای نادري، 155مخ.

.25محمدکاظم: لومړی ټوك، 293 مخ.

.26محمدکاظم: لومړی ټوك، 308 � 310 مخونه.

.27لکهارت: نادرشاه، 156 مخ.

.28گنداسنـگ: درانی احمدشاه، د ا. ج. علومو اکاډمي، 1366ل کال، 18 مخ (د تاريخ سلطاني، 118 مخ. ميرزا مهدي خان ، 179 � 182 مخونو په حواله).

.29هماغه اثر: 157 مخ. دولت نادرشاه افشار: 167 مخ.

30. � .29گنداسنـگ: درانی احمدشاه، د نصرالله سوبمن ژباړه، د ا. ج. علومو اکاډمي، 1366ل کال، 19 مخ.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

.31د جهانکشای نادري د ليکوال په وينا(287- 288- 297- 302- 304 مخونه) او د لکهارت په وينا:

د نادر ځواکونو چې د زمينداور د نيولو لپاره له ګرشك څخه ماموريت اخيستی و، هڅه کوله چې ډېر ژر د زمينداور کلا ونيسي او خلك اطاعت ته اړ کړي، خو د افغانانو له خوا له داسې مقاومت سره مخامخ شول چې د 1151هـ کال د ژمي تر پايه ونه توانېدل هغه سيمه په بشپړ ډول ونيسي، خو بُست او د هغه شا و خوا سيمې يې يوازې د څو مياشتو لپاره ونيولې او هغه مالونه يې کندهار ته ولېږدول، چې له خلکو څخه يې اخيستي وو.(لکهارت: 161 مخ).

.32لکهارت: نادرشاه، 158- 159 مخونه.

.33دولت نادرشاهْ افشار: 167 مخ. ميرزامهدي خان: جهانکشای نادري، 297- 309 مخونه. محمدکاظم: دويم ټوك، 86 مخ.

محمدکاظم د کندهار کلا په ستاينه کې وايي:

چو زد شاه جم قدر ګردون وقار

سرا پرده بر دامن قندهار

يکي باره بر قُلهْ کوه ديد

ز مردم جهاني پر انبوه ديد

يکي قلعه چون طاق نيلي حصار

بر وجش سراسر شده استوار

رواق فلك طاق دروازه اش

در افاق افتاده آوازه اش

لب خندق و خاکريزش به هم

نهايات ملك وجود و عدم

بدامان وی کاَفت انيخته

فلك مشت خاکستري ريخته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ز رفعت بدان قلعهٔ دلنواز

فلك زير دست او مه سرفراز

سرکنېره ش بر فلك كرده راه

خراشيده زان روى خرشيد و ماه

درش بسته مانند قوس قزح

نمايان ز بالاش قوس و قدح

فلك سا لها گرد عالـم دويد

بنايى بداڼونه هرگز نديد

قلم گر كند وصف ان را رقم

قلم را كند بار دېر قلم

نكو قلعهٔ كوه پر از سڼ بود

به كوهْ دماوند در جڼ بود

�سر خاكريزش بر افلاك بود

برش آسمان تودهٔ خاك بود.

)محمد كاظم: دويم ټوك، 83 � 84 مخونه(

.34دولت نادرشاه افشار: 167- 168 مخونه.

.35لكهارت: هماغه اثر، 159- 162 مخونه.

.36هماغه اثر: 162 مخ.

.37دولت نادرشاه افشار:267 مخ.

.38هماغه اثر: 270 مخ. جهانكشاى نادري: تر 300 مخ وروسته.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

.39لکهارت: نادرشاه، 164 مخ.

.40دولت نادرشاه افشار: 270 مخ. د محمدکاظم له دويم ټوك، 176 مخ سره دې پرتله شي.

.41لکهارت: نادرشاه، 170 مخ.

.42گنداسنگ: درانی احمدشاه، د علومو اکاډمي چاپ، 1366ل کال، 24 مخ (د تاريخ حسين شاهي 9- 10 مخونه. تاريخ سلطاني: 121 مخ، صولت افغاني: 341 مخ، لکهارت: نادرشاه، 170 مخ، محمدکاظم: دويم ټوك، 178 مخ په حواله).

.43دولت نادرشاه افشار: 270 مخ.

.44ميرزا مهدي خان: جهانکشای نادري، 304 � 310 مخونه. محمدکاظم: دويم ټوك، 188 � 189 مخونه.

.45محمدکاظم: نامه عالـم آرای نادري، دويم ټوك، 202- 208 مخونه.

.47 � .46دولت نادرشاه افشار: 270 مخ.

.48ميليسون: د افغانستان تاريخ، پښتو ژباړه، منشي احمدجان، پېښور چاپ، 1930 م کال، 248 مخ.

.49محمدشفيع تهراني: تاريخ نادرشاه، 34- 44 مخونه. لکهارت: 171مخ.

.50محمدکاظم: نامه عالـم آرای نادري، مسکو چاپ، 1966 م کال، درېيم ټوك، 220 مخ.

.51بيان واقع در احوال نادرشاه: عبدالکريم ابن خواجه عاقبت کشميري، د ډاکټر کې، بي نسيم په سمون، د پنجاب پوهنتون چاپ، لاهور، 1970م کال، 35 مخ.

.52محمدکاظم: دويم ټوك، 212- 213 مخونه.

.54 � .53هماغه اثر: 221- 224 مخونه.

.55هماغه اثر: 260 مخ.

.56هماغه اثر: 269 مخ.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

درېم څپرکی (د نادر افشار پرضد د افغانانو پاڅونونه)

-:1د کابل رود په سرچینو (⊠)کې د پښتنو پاڅونونه:

په 1740م کال د نادر له خوا د هند تر فتحې او بخارا ته تر ورننوتلو وروسته هغه پښتانه چې د کابل رود په سرچینو کې یې ژوند کاوه، د پردیو د چپاو پرضد رااوچت شول او د پاڅون دا بیرغ د سپینغره په لمن کې د مېشت عاشق خان غلزي له خوا اوچت کړل شو، که څه هم د نادر کینه گرو ځواکونو د طهماسب قلیخان جلایر په مشرۍ دا پاڅون وځاپه، خو د پاڅون مشرتابه مخکې له دې چې ځان د دښمن په لاس اسیر وویني، په خنجر یې خپل ټټر وواهه او په مېړانه یې مړینه ومنله.

د عاشق خان له پاڅون سره جوخت یوسفزي قوم هم د محمدکاظم په وینا: "څه نا څه د خیبر، پېښور او اټك رود په سواحلو کې مېشتو نهه سوو افغان کورنیو هم پاڅون وکړ، د نادرافشار دربار د پېښو لیکونکي په وینا: [هغوی له پلرونو او نیکونو رانیولې تر اوسه پورې د چا پلوي او اطاعت نه و منلی، پر سینه یې یوازې د فرمانروایۍ او مشرتوب دعوه واکمنه وه]". د نادر ځواکونو د عاشقخان په مشرۍ د پاڅون کوونکو تر ځپلو او لوټلو وروسته پر گندمگ برید وکړ. د هغه ځای واکمن مقربخان خپلې گټې په خطر کې لیدې، د خپلو گټو د ساتنې او د دښمن د خوښۍ په موخه یې دښمن ته خبر ورکړ، چې د یوسفزیو د پاڅون مشر محمدعلي خان دی او پاڅون کوونکي قومونه د اټك رود په ښي (راسته) ساحل (نوښار) کې استوگن دي.

د نادر د ځگواکونو مشر د خیبر واکمن مقربخان موظف کړ چې خپل قومونه وپالي، خواړه او واښه ورته برابر کړي او خپله دی د خپلو ځواکونو په ملتیا د محمدعلي خان د ځپلو لپاره دوی ته لار وښیي.

په لنډه موده کې پر اټك رود، پول وتړل شو او د نادر ځواکونه وربانديې واوښتل. محمدعلیخان د دښمن د شړلو لپاره د خپل پلرني ټاټوبي له جنگیالیو قومونو څخه څلوېښت زره تنه برابر کړل او په شېردره نومي ځای کې د ښکېلو غاړو ترمنځ درې خونړۍ جگړې ونښتې، خو دښمن کوم مهم بری ترلاسه نه کړ، محمدعلیخان چې خپله یې هم په جگړو کې گډون درلود، پر اوږه ټپي شو او څه موده یې له جگړې لاس واخیست).2(

خو د نادر ځواکونه به هر وخت د پاڅون کوونکو قبیلو له بریدونو سره مخامخېدل او تلفات به ور رسېدل، دښمن شاتـگ ته اړ شو او غوښتل یې کابل ته ستون شي، خو جنگیالیو لاره وربانديې بنده کړې وه، طهماسب قلیخان اړ شو، پوځ په یوه خرابه کلا کې پټ کړي او تر هغه مهاله تم شي. چې د ستنېدو خوندي لار پیدا کړي. نو خپل ځینې پوځیان یې د اټك د شا و خوا سیمو پر لوټونې او چپاو مامور کړل. هغوی هم په وحشتناکو وژنو او ترور سره د خلکو ډېر مالونه، غنیمتونه او اسیران خپل استوگنځي ته راوړل. په اسیرانو کې یو تن حاضر شو چې طهماسب ته د "میان برشبانه" لار چې په شنه دره کې د یوسفزیو د یوه گڼ او لس زره کسیز کورني قوم له منځه تېرېده، وښیي، ددې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسیر سړي د خیانت له کبله دښمنو پوځونو د شپې په پټه درې ته ودانګل او د لمرختو پر وخت یې پر کوچیو یوسفزیو یرغل وکړ.

دا کوچیان چې جګړې ته یې تیاری نه درلود، وارخطا شول، ځینې یې وتښتېدل او ډېر نور یې ووژل شول. د محمدکاظم په وینا: طهماسب قلیخان د هغو بېګناوو خلکو عامه وژنه اعلان کړه او یرغلګرو تر مازیګره له شلو زرو تنو زیات ماشومان، ښځې، سپینږیري او ځوانان له تېغه تېر کړل او دښمن ته ډېر مالونه او غنیمتونه هم په لاس ورغلل).3(

دا برى د دښمنانو د بېباکۍ سبب شو، ځینې پوځیان هماغه شپه د یوه بل اسیر په لارښوونه له غره څخه واوښتل او د غره تر شا یې پر غرمېشتو یوسفزیو چې پنځه � شپږ زره تنه کېدل یرغل وکړ او له دوی سره یې هم د مخکېنۍ ورځې چلند وکړ، د عالـم ارای نادري د لیکوال محمدکاظم په وینا: د غرمېشتو خلکو مالونه اوشته تالا او "د هغه قوم ډېر بارونه، مالونه او خېمې لوټ شوې)."4(

د یوسفزیو د پاڅون لمن پراخه وه او طهماسب قلیخان نه شول کولای په لنډه موده کې ټول پاڅون وځپي، نو له ناچارۍ څخه یې نادرشاه ته چې د داغستان د فتحې لپاره جګړې ته روان و، لیك ولېږه او په هغه کې یې اشاره کړې وه چې:"د اټك ټولو افغان قومونو مخالفت ته ملا تړلې او له دې شرارت څخه لاس نه اخلي)."5(

نادر د پاڅون د ځپلو لپاره له اذربایيجان څخه د امیراصلان قرخلو په مشرۍ یو مرستندوی پوځ ورولېږه، چې د فارس او بلوچستان له لارې کابل ته ننوځي او د پاټې نور پوځ په ملتیا پر پاڅون کوونکو برید وکړي.

څکه په 1743 � 1155هـ کال د نادر له کینه ګرو ځواکونو سره د اذربایيجان د امیراصلان قرخلو هوسا پوځونه هم د اټك د شا و خوا مېشتو قومونو د ځپلو لپاره روان شول، امیراصلان د هماغه کال په حرم میاشت کې د نادر د لښکر له نورو خانانو لکه: فتح علیخان کیاني، مظفرعلیخان، توکل خان بیات، نظر علي بېګ سره کوهاټ ته ننوتل، د کوهاټ د پاڅون کوونکو مشران محبتخان او سردار خان یوسفزي وو. دښمن ځواکونو محبتخان ته یو لیك ولیکه، چې له جګړې پرته تسلیم شي. محبتخان په ظاهره تسلیمي او د سردارخان یوسفزي اطاعت څرګند کړ، دښمن پوځونه هم د سردارخان سیمې ته ننوتل، خو تر ننوتو وړاندې یې پر لاره پرتې سیمې ورانې او لوټ کړې.

محمدکاظم لیکي: "پرنات" نومې سیمه بشپړه لوټ کړل شوه او دښمن (نادر پوځ) ته 200 � 300 زره پسونه، خره، اسونه او اوښان له نورو اسیرانو او ګڼ شمېر نورو غنیمتونو سره لاسته ورغلل).6(

کله چې طهماسب قلیخان د سردارخان کلا نیم فرسخۍ ته ورسېد، نو سردارخان یې د لیك له لارې له قید و شرط پرته اطاعت ته راوباله، سردارخان ځواب ورکړ: "د ایران پاچا نادر هم دې سیمې ته راغلی و، خو له کومې لاسته راوړنې پرته بېرته ستون شو، ته د هغه د درګاه یو ټیټ نوکر یې، هرڅه دې چې له لاسه کېږي کوه یې)."7(

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځواب د طهماسب پر سر د سوك يو ګوزار و، خپل څه پوځ يـې پر سردارخان کلا بريد ته چمتو کړ، خو نه پوهېده د خپل پوځ پر کومې ډلې مخکې د برید امر وکړي.

باید یادونه وشي چې محبتخان او عصمت الله خان له خپلو ځواکونو سره له بلې لارې سردارخان کلا ته ځانونه رسولي وو او جګړې ته چمتو شوي وو.

لومړنی سرلښکر چې پر سردارخان کلا باندې برید ته چمتو شوی و، کلا ته تر رسېدو مخکې پر ځمکه راوپرځول شو. سردارخان کلا په ډېر بېساري مقاومت له ځانه دفاع کوله، خو د غاړو ځواکونه د پرتلې نه وو، د دښمن توپونو او خمپارو د پاڅون کوونکو د پرځولو او د کلا د ورانولو لپاره په ډېره توندۍ فعالیت کاوه، په وروستیو ورځو کې د نادر ازمویل شویو او جګړوځپلو پوځونو په یو هراړخیز برید کې د درنو تلفاتو په منلو دکلا یو برج چې تر نورو برجونو ځواکمن و، ونیو. دښمن کلا ونیوله، خو د کلا اوسېدونکو په ډېره زړورتیا تر وروستي بریده له ځانه دفاع کوله، دښمنانو چې د کلا په نیولو کې یـې بېساري تلفات لیدلي وو، د ښرمښانو په شان د کلا پر اوسېدونکو ور ودانګل، د ښځو، ماشومانو، سړو او آن سپیو او نورو څارویو له وژنې څخه یـې ډډه ونه کړه.

د عالـم آرای نادري د لیکوال په وینا: "میراصلان د هغې کلا ښځې، سړي له الوتونکو او نورو حیوانانو سره له تېرو تورو تېر کړل او له سهاره یـې تر مازیګره داسې عامه وژنه وکړه، چې د سړو او حیواناتو په ګډون په کلا کې هېڅوك ژوندی پاتې نه شول، بله ورځ یـې ټوله کلا ولټوله او د هغې ټول څیزونه یـې چې له شماره وتلي وو د ځان کړل)."8(

د پاڅون مشران هم د نورو پاڅون کوونکو په شان د مرګ ترخه وجنګېدل او د مېړانې مرګ یـې د اسارت تر ژوند غوره وباله.

د نادر ځواکونو په کوهاټ کې د محبتخان، سردارخان او عصمت الله خان یوسفزي په مشرۍ د پاڅون تر ځپلو وروسته د هغه پاڅون کرارولو ته روان شو، چې د (شاه بزرګخان) په مشرۍ روان و. د محمدکاظم په وینا: د شاه بزرګخان په مشرۍ د یوسفزیو ددې لوی پاڅون د ګډونوالو شمېر څلوېښتو زرو تنو ته رسېده.

د دواړو غاړو ترمنځ سختې جګړې ونښتې، خو ددښمن جګړه ییز مهارت، توپخانې او نورې وسلې د قومي جنګیالیو تر وسلو ښې وې، دېوالي (حصاري) جګړې پیل شوې، شاه بزرګخان کلا هم د کوهاټ د سردارخان کلا پر برخلیك اخته شوه، خو مخکې له دې چې د کلا اوسېدونکي د دښمن له خوا ووژل شي، شاه بزرګ تسلیم شو او دښمن ته یـې (دوه لکه تومانه چې هر لك یـې سل زره تومانه دی). جریمه ورکړه او له خپلو ملکي خلکو څخه یـې سل زره تومانه راټول کړل او د نادر پوځ مشرانو ته یـې ورکړل. په دې توګه یـې نه یوازې ځان او نور ملکي کسان له وژنې وژغورل، بلکې د سیمې مشري او حکومت یـې هم ترلاسه کړ.)9(

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته له دې چې نادر پوځ د دېره غازيخان او دېره اسمعيلخان شنو درو ته روان شو، د هغو سيمو مشرانو هم تسليمي غوره وګڼله او له مرينې يـې ځانونه خلاص کړل.

محمد کاظم، د دېره اسمعيلخان او دېره غازيخان په ستاينه کې وايي:

ددې درو ترمنځ ورشوګانې وې، چې د پاچايانو د ودانيو فضا او د ارم ګلبڼ ته ورته وې، په هغه شنه سيمه کې حيرانوونکي مرغان ډېر وو، خو په هره برخه کې يـې تاووس مرغه ډېر ليدل کېده، څو ورځې يـې په هغو ورشوګانو کې تېرې کړې او له هغه ځايه بيا غازيخان او اسمعيلخان دېرو ته ننوتل او د هغو سيمو سرشته يـې پياوړې کړه).10(

-:2د بلخ، اندخوی او بدخشان پاڅونونه:

د 1153 هـ کال د جمادي الاول په اوومه نېټه نادر پوځونه د رضا قلي ميرزا تر مشرۍ لاندې د ماروچاق، چيکچکتو او اندخوی له لارې بلخ ته روان شول او د هغه ښار يو فرسخۍ (قوشخانې) ته ورسېګدل او نيازخان قوش بېګي يـې د بلخ د والي په توګه وټاکه او د خان په لقب يـې سرلوړی کړ).11(

يو کال وروسته د 1742م (1154 هـ. ق) کال په مني کې په بلخ او اندخوی کې د يوه نومورکي (ګمنام) سړي په مشرۍ چې په ظاهره يـې د ملنګانو جامې وې، يو بل پراخ پاڅون پيل شو.

د محمدکاظم په وينا " دې سړي د امامت، معجزې او کراماتو دعوه کوله، په لنډه موده کې يـې د بلخ او اندخوی په ترکانو او تاجکانو کې ډېر پلويان پيدا کړل او خپل يو پلوی عصمت الله ازبك يـې د افشاري پوځيانو پرضد وهڅاوه، عصمت الله خان ازبك هم ډېر ژر پنځوس � شپېته زره قبچاق، د بلخ او سرپول خلك راټول کړل او د بلخ پر حاکم يـې ورودانګل.

د بلخ حاکم (نيازخان) هڅه وکړه دا پاڅون وځپي، خو پوځ يـې مات شو او په دې توګه پاڅون نوره پراختيا هم ومونده. له نادري پوځ څخه کرکه دومره ډېره وه چې پاڅون کوونکو به د شاه کارکوونکي، قزلباش او يا هم هغه خراساني خلك چې د حاکم دفاع به يـې کوله، نيول او وژل به يـې. د بلخ حاکم د ارګ د کلا دروازه په ځان پسې وتړله او د نادر مرستو ته په تمه کښېناست، د نادر ځواکونه له پاموړ توپخانې سره بلخ ښار ته راننوتل او د پاڅون کوونکو پر وژنې او ماتونې يـې لاس پورې کړ .

عصمت الله خان ازبك په يوه جګړه کې ووژل شو او د هغه تر مرينې وروسته، درويشخان او د پاڅون کوونکو نور مشران ونيول شول او ووژل شول).12(

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلواکۍ غوښتونکی غورځنګ په وینو کې ډوب شو. محمدکاظم په تاریخ عالـم آرای نادري کې وايي: د نادر یرغلګرو ځواکونو تر بلخ ښار دباندې د بلخ او سنچارك د قبچاقو قبیلو د مړو له سرونو داسې منار جوړ کړ، چې په رښتیا هم ډېر وېروونکی و. نادر د کوچیو قبچاقو قبیلو تر لوټونې وروسته د سانچارك طایفې د (6500) تنو مړو له سرونو یو کله منار جوړ کړ.

د محمدکاظم په وینا: "د سرونو د دې منار لوړوالی پنځلس ګزه او سور (عرض) یـې اووه ګزه وو، چې په هره دوره کې یـې (څـګرنـګګه چې خپله محمدکاظم شمېرلي) د انسانانو یو سل او اتیا سرونه اوډل شوي وو)"�13(

د نادر په غوښتنه ټولوژنو په خلکو کې، د اطاعت پر ځای دښمنانه کرکه، غوسه او یووالی وروزه.

ډېره موده نه وه اوښتې چې په (1745) م کال په بلخ کې یو بل پاڅون پیل شو، چې د بلخ د والي ورور مشتاق بېګ یـې مشري کوله، د بدخشان حاکم میرزانباتخان او ارال میرزاقلخان ازبك هم ورسره یو شوي وو، د نادر پوځونو د سیمې د فیوډالانو په مرسته دا پاڅون وځاپه).14(

باید ووایو چې د پاڅونونو کمزورې ډلبندۍ، د یوه داسې مشر نشتوالي چې د خلکو پر ګټه په پرله پسې ډول مبارزه وکړي، په پاڅونونو کې کورنیو تضادونو او د فیوډالانو خیانتونو ټولو په ګډه مخکې له مخکې ددې پاڅونونو برخلیك ټاکه.

په دې توګه، د بلخ پاڅون د ماتې لوی لامل د دښمن له خوا د مشاق بېګ په تمه کول، د بدخشان او خان ارال د پاڅون کوونکو ترمنځ د وړ ارتباط نشت، د کندوز د فیوډالانو مخالفتونو د بدخشان او ارال له فیوډالانو سره د هزاره خان ازبك مخالفت، د شاه ځواکونو ته د پاڅون کوونکو د لوړ قشر تسلیمېدنې او یو کېدنې د پاڅون ځپل ګړندي کړل، څـګرنـګګه چې مخکې مو یادونه وکړه، ددغو پاڅونونو لوی علت، د فیوډالانو د ګټه اوچتونې تشدد او له خلکو څخه په زوره د مالیاتو اخیستل وو، چې په زوره ورڅخه اخیستل کېدل. له پاڅونونو څخه د خلکو موخه د شاه د ظلمونو او د مالیاتي ستم کموالی و، په داسې حال کې چې په کرګري پاڅونونو کې د ځینو فیوډالانو ګډون، د نادرشاه له ځمکني سیاست څخه د دوی د نارضایتي او د دوی د سیاسي نفوذ او اقتصادي وضعې د ښه کولو څرګندوی و. څـګرنـګګه چې په پاڅون کې د دې دوو متضادو ډلو هدفونو توپیر درلود، نو د پاڅون لوړ مشر چې د دود په څېر به یـې د پاڅون مشري پرغاړه لرله، له پاڅون کوونکو سره خیانت کاوه، یا به یـې له شاه، یا د هغه له استازو سره جوړ جاړی کاوه.

نادر به د پاڅون کوونکو د لا ځپلو لپاره د پاڅون تر ځپلو وروسته د پاڅون کوونکو پر سیمو ډېر مالیات وضعه کول.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه په 1746م (1159هـ. ق) کال چې یې د بلخ او اندخوی پر خلکو ملاماتوونکي مالیات وټاکل. د محمدکاظم (د دریېم ټوك 368 مخ) په وینا: "څګرنګګه چې د واکمن سوچ او خیال له ایرانیانو واوښت او لوټونې او وژنې یې پیل کړې، نو د (بلخ او جوزجان) پر اویماق قوم یې دوه زره وټاکل."

"د بلخ او اندخوی اوسېدونکو خپل ټول مالونه خرڅ کړل، یو سل او اویا زره (د شپږو سوو او پنځوسو زرو تبرېزي تومانو انډول) یې دربار ته وسپاره، څګرنګګه چې نور یې یو دینار هم نه درلود، چې د نادر دربار ته یې ولېږي، نو اړ شول چې لیریو غرونو ته وتښتي او د نادر د پوځونو له شره خپل ماشومان خوندي کړي)"15(

په 1160هـ � 1747م کال بیا هم د بلخ، جوزجان او کندوز خلکو پاڅون وکړ او د شاه پرضد اوچت شول، ددې پاڅون مشران موسی خواجه ازبك، د کندوز پخوانی حاکم هزاره خان ازبك او استانقل قبچاق وو. هغوی بلخ ونیو او د نادر پوځ یې دړې وړې کړ.

بهبودخان د نادر د درباري پېښولیکونکي محمدکاظم په ملګرتیا له ماورالنهرڅخه له یو پوځ سره د پاڅون د ځپلو لپاره مامور شو. خو له ماتې پرته یې بل څه ونه موندل. د بلخ پنځه لس زرو ترکانو او تاجکانو په ټینګه دفاع وکړه او دښمن یې ښار ته پرې نه ښود. بهبودخان له ناچارۍ میمنې او بادغیس ته مخه کړه. د موسی خواجه ازبك پنځه لس زره کسیز پوځ، دښمن تر سر پول پورې وڅاره او تر هغه وروسته قبچاقو او د ترکمن ایرساري قومونو د دښمن ځارنه پر غاړه واخیسته او بهبودخان یې د درنو تلفاتو په ورکولو سره د اندخوی له پولو ها خوا وشاړه).16(

-:3د هرات، بادغیس او غور پاڅونونه:

د عالـم آرای نادري لیکوال کاږي: " د خزانې د مامورینو له خوا د خلکو سپکاوی او له هغوی سره توند چلند ددې سیمې د بېلابېلو قومونو د پاڅون لامل شو. لومړی شادیخان جمشېدي له خپلو شپږو زرو کسانو سره د بلخ او اندخوی پر واکمن ورودانګل او وروسته په هماغه کال کې 1159هـ درویش علیخان هزاره د بادغیس، هرات، غور، اندخوی، چار او اویماقو قومونو له دېرشو زرو تنو سره پر پاڅون لاس پورې کړ او د بلخ والي ګدایخان او مهدیخان دیوان بېګي ته یې ولیکل: "پر دې مهال پاچا د خلکو په مالي ځورونې عادت شوی، ډېر ایرانیان ورڅخه خوابدي شوي، هغه دواړه باید له موږ سره هملاسي او یو شي". والي او مهدیخان د هغه د کسانو پزې او غوږونه پرې کړل او ور ویې لېږل. درویش علیخان د ګدایخان دې سپکاوي ته په پام سره، له دېرشو زرو اویماق کسانو سره بلخ ته ننوت او لس ورځې یې د ښار ټول چاپېر دېوالونه په محاصره کې وساتل او د ټولو ډلو مالونه، اسباب او نور توکي یې تالا او خلك یې ووژل)."17(

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروېش علیخان به چې په دې برید کې هرڅای د شاه یا نادر د پلویانو کوم سړی یا کارکوونکی ولید، نو واژه یا به یې اسیراوه او مالونه به یې ورڅخه اخیستل. دا پاڅون دومره اوږد شو چې د بلخ والي د پاڅون کوونکو د ځپلو له کبله ځان کمزوری ولید او د نادر دربار ته په شکایت کولو اړ شو. نادرشاه هم محمدرضاخان قرخلو ته چې د سیستان د پاڅون کوونکو تر ځپلو وروسته نوی هرات ته راغلی و، د جمشېدي، چار او اویماقو قومونو د پاڅون ځپلو دنده ورکړه، محمدرضاخان چې ځان یې د پاڅون کوونکو په وړاندې کمزوری او د ناکامۍ په صورت کې د نادر له سپکاوي سره مخامخ لیده، نو له ناچاریه د هرات د چار او اویماقو قومونو له پاڅون سره یو شو).18(

نادر د خپل حکومت په وروستیو کلونو کې د خپلې واکمنۍ د بېلابېلو سیمو د مېشتو خلکو د پرله پسې پاڅونونو له کبله خپل اعصاب له لاسه ورکړي وو، نو د خپل دولت ټینګښت ته یې یوه لار لیده، چې هغه ډله ییزې وژنې، د یادګاري کله منارونو جوړول او د هغه د فیوډالي دولت ظلمونه وو.

میرزا مهدي او محمدکاظم یادونه کوي چې نادرشاه په 1747م کال، کله چې له اصفهانه خراسان ته راستنېده، نو په خپل هر ښار، کلي او کرونده کې به یې د مړو انسانانو له سرونو یادګاري منارونه جوړول، چې د سیمو د مېشتو خلکو په زړونو کې وېره رامنځته کړي).19(

د 1749م کال په اوږدو او د 1747 دا په لومړۍ نیمایي کې په منځنۍ اسیا کې د نادر واکمني د خلکو له سخت جوش او خروش څخه ډکه وه او په قزاقو، ازبکو او قزاقلپاقو خلکو کې د ازادۍ لپاره پاڅون جوړ شو، چې دوی هم په ډېره بېرحمۍ سره وځپل شول. هغو وژنو، لوټونو او ورانیو چې د پاڅون له ځپلو سره به ملې وې، د پاڅون کوونکو سیمو پر اقتصادي وضعې ډېرې بدې اغېزې ښندلې. پاڅون ځپونکو به کرنې او نورو تولیدي واحدونو ته سخت زیانونه اړول چې څو نور کلونه به هم د رغېدو نه وو، په دې توګه به تولیدي او کرنیز واحدونه د شاه او سیمه ییزو فیوډالانو د سختو مالیاتي فشارونو له کبله ډېر کمزوري کېدل او خلك دېته اړ کېدل چې د مالیاتو ورکولو لپاره خپل کورونه وپلوري. ځکه، مالیاتو اخیستونکو به د نادر په لاښوونه پاتې مالیات (تر وروستي دیناره) په زور او شکنجو اخیستل. که چېرې به داسې نه کېدل، نو په هماغه انډول به مالیات د خزانې له کارکوونکو څخه اخیستل کېدل).20(

د اتلسمې پېړۍ په پنځمه لسیزه کې د فیوډالي ګټو اوچتونو بېشمېره تشدد، د نادر دولت د سختې اقتصادي پاشلتیا کندې ته ورټېل واهه او د فیوډالې طبقې د سختو طبقاتي او کورنیو تضادونو لامل شو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

-:4 د سیستان پاڅون:

د نادر د فیوډالي دولت د ظلمونو پرضد تر ټولو لوی پاڅون د 1746 � 1747م (1159- 1160هـ) کلونو په بهیر کې د سیستان پاڅون و، چې د 1746م کال د دوبي په لومړیو کې پیل شو.

ددې پاڅون لامل هم د درنو مالیاتو اخیستل وو. د مللك محمود سیستاني زوی فتح علیخان کیاني د پاڅون مشري پر غاړه لرله. فتح علیخان چې د کندهار، کابل، خیبر درې او هندوستان په فتحو کې یې د نادر پر ګټه ستر خدمتونه کړي وو، له هندوستانه په راستنېدو د سیستان پر مشرۍ وټاکل شو.

فتح علیخان د 1158هـ.[د 1745/ 1746م کال په ژمي کې] د نادر له خوا یو لیك ترلاسه کړ چې نادر د هغه په ترڅ کې ورڅخه ډېر مالیات غوښتي وو.

فتح علیخان د مالیاتو اخیستونکو په واسطه پر خلکو زور راوړ، چې دا شمېر پوره کړي. خــو دا شمېر د هغه اندېول پروړاندې چې شاه غوښتی و، ډېر لږ و، په دې ترڅ کې سلطنتي مالیاتو اخیستونکو نادر ته ګزارش ورکړ چې فتح علیخان په لوی لاس ډېر مالیات نه راټولول.(21(

حال دا چې خپله مالیاتو اخیستونکو ډېره برخه مالیات چې په بېلابېلو ډولونو یې له خلکو راټول کړي وو، خپلو جېبونو ته اچولي وو. نادر په دې خبرې تر پوهېدو وروسته امر وکړ چې مالیات اخیستونکي دې اعدام کړل شي او تر هغه وروسته یې سیستان ته نوي کارکوونکي ولېږل او هغوی ته یې لارښوونه وکړه چې یوځل بیا د یو ملیونو تومانو په شا و خوا کې له خلکو مالیات راټول کړي. فتح علیخان ته یې هم ګ واښ وکړ چې په مالیاتو ټولونه کې ډېره هڅه وکړي او له مالیاتو سره مل دربار ته راشي. فتح علیخان او د سیستان خلکو چې ولیدل د دومره مالیاتو ورکولو توان نه لري، نو پر پاڅون یې لاس پورې کړ).22(

په پیل کې (له ټولو پوړونو) شلو زرو تنو په پاڅون کې ګډون وکړ(23). د سیستان پر خلکو سربېره ډېر بلوڅان هم له پاڅون کوونکو سره مل شول، په دې بهیر کې اورېدل کېدل چې د کندهار او کابل خلك هم د پاڅون خیال لري، اوضاع په پیل کې د پاڅون کوونکو له غوښتنو سره سمه مخکې تله او فتح علیخان د نادر یو کاروان چې له هندوستان څخه راته لوټ کړ او تر هغه وروسته یې پر (بم) یو بریمن برید وکړ او ویې نیوه. فتح علیخان ددې بري او پاڅون کوونکو د زیاتوالي له کبله چې ورسره یو کېدل، په دې سوچ کې شو، چې ځان د سیستان د خپلواك حاکم په توګه اعلان کړي).24(

نو خپل لیکونه یـې فراه، فیروزکوه او نورو ګاونډیو سیمو ته ولېږل او هغوی یـې له مالیاتو اخیستونکو څخه سرغړونې ته راوبلل).25(

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دېرش کسيز پوځ چې د نادر له خوا د پاځګون کوونکو د ځپلو لپاره لېږل شوی و، د پاڅون کوونکو له خوا درېې ورې شو، د پاڅون توندوالي نادر دېته اړ وېست چې سيستان ته نوي ځواکونه ولېږي. د 1746م کال په مني (خزان) کې محمدرضاخان د نادر د پوځ په ملتيا پاڅون کوونکو ته سخته ماتې ورکړه او فتح عليخان يې هم په اسارت ونيو).26(

د نادر د دربار پېښليکوال محمدکاظم د پاڅون کوونکو ماتې د فتح عليخان او د پاڅون کوونکو د يو بل ځواکمن او زړور مشر ميرسيف الدين ترمنځ د نظر اختلاف ګڼي، چې اخر په پاڅون کې د دواړو رقيبو مشرانو پر مړينې پايته ورسېد. هغه ليکي: تر هغه مهاله چې د جګړو برى د پاڅون کوونکو و، فتح عليخان له خپلې يوې ډلې سره د فراه په ډګر کې له جګړې لاس واخيست او سيستان ته روان شو.

ميرسيف الدين په داسې حال کې چې د پاڅون کوونکو ځواک کمزورى شوى و، د نادر له ځواکونو سره خپلې مبارزې ته دوام ورکړ او په دې توګه د جګړې په ډګر کې په مېړانه ومړ. پاڅون کوونکو چې خپل مشر يې له لاسه ورکړى و، له مقاومته لاس واخيست او سره بېل شول.

دې پېښې د نادر ځواکونو ته وخت ورکړ چې نامنظمو پاڅون کوونکو ته سخت ګوزارونه ورکړي او فتح عليخان ونيسي).27(

فتح عليخان د 1746م کال په اکتوبر مياشت کې نادر ته ولېږل شو او د نادر په امر يې سترګې وايستل شوې).28(

خو پر پاڅون کوونکو د محمدرضا برى بشپړ شوى نه و، ځکه ډېر هغه بلوڅ او سيستاني پاڅون کوونکي چې ژوندي پاتې وو، د فتح عليخان د يوه فرمان ورکوونکي ميرکوچك تر مشرۍ لاندې راغلل او ميرکوچك هم هغوى د (خواجه غره) کوه خواجه، لرغونې ګارې "درز" پر لوري چې يوه پياوړې ګاره او د هامون د لويديځ د پاى په لوړه څوکه کې وه، وبلل).29(

نادر سم له لاسه خپل وراره علي قليخان او طهماسب خان جلاير ته د پاڅون کوونکو او تر ټولو لومړى د ميرکوچك د ځپلو دنده ورکړه.

خو د خلکو ځپل او ابلول ناشونى کار و، هغو خلکو چې د ملاماتوونکو باجونو او خراجونو له کبله نېستمن شوي وو، د نادر د لېږل شويو پوځونو پرضد سخت مقاومت وکړ. پاڅون کوونکو اعلان وکړ چې د شاه د پوځونو په واسطه تر نيول کېدو مړينې ته ترجيح ورکوي.

د شاه د پوځونو په رانژدې کېدو سره خلکو خپل خواړه او نور توکي په خاورو کې پټول او خپله هم د خواجه نومي غره په لويو ګارو يا نيزارونو کې پټېدل.

په دې توګه به پاڅون نوره پراختيا او ځواك هم مونده).30(

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمدکاظم لیکي: کله چې علي قلیخان د پاڅون د ځپلو لپاره سیستان ته راغی، نو د ورانۍ له وحشتناکې منظرې، تشو کلیو او خالي ښار سره مخامخ شو).31(

هماغه مهال هره ورځ د نادر د وژنو، بېرحمیو او وحشتناکو هڅو خبرونه اورېدل کېدل، د ځینو افشاري خانانو او د شاه د ځینو خپلوانو لکه: (امام قلیخان، محمدعلیخان، قاسمخان افشار او نورو�) د ړندولو او وژلو خبرونه هم اورېدل کېدل).32(

د (دولت نادر شاه افشار) کتاب لیکوالان ادعا لري چې د سیستان ځینو اوسېدونکو له پاڅون کوونکو سره خیانت وکړ، له علي قلیخان سره یې د زرو تنو پاڅون کوونکو د نیولو او د بري ګټلو په برخه کې مرسته وکړه. خو په وروستیو ټولو جګړو کې د علي قلیخان پوځونو ماتې وخوړه او ځینې پوځیان یې د پاڅون کوونکو خوا ته وتښتېدل).33(

پر همدې مهال خبر راغی چې نادرشاه د علي قلیخان د وررور ابراهیمخان ټول مالونه لېږدولي او امر یې کړی چې علي قلیخان دې د ماتې په بدل کې سل زره تومانه او طهماسب قلیخان جلایر دې هم د شاه خزانې ته پنځوس زره تومانه ورکړي.

علي قلیخان ددې فرمان تر موندو وروسته پوهېده، چې د پاڅون ځپل او د سیستان له خلکو په دې کچ د مالیاتو اخیستنه یو ناشونی کار دی، نو له دې کبله له پاڅون کوونکو سره یو شو. ډېرو خلکو چې د شاه د پوځونو او د مالیاتو اخیستونکو له وېرې غرونو، نیزارونو او سمڅو ته پناه وړې وه، بېرته خپلو پخوانیو استوګنځیو ته راستانه شول).34(

خو طهماسب خان، سره له دې چې د پنځوسو زرو تومانو مالیاتو (جریمې) په ورکولو موظف شوی و، بیا هم نادر ته وفادار پاتې شو او په دې هڅه کې شو چې علي قلیخان د سیستان له پاڅون کوونکو سره له یووالي راوګرځوي، څـګرنـګـه چې علي قلیخان د هغه له لارښوونې سرغړونه وکړه، نو طهماسب هم د هغه په اړه د نادر له خوا د اعدام صادر شوی فرمان وروښود. علي قلیخان هم طهماسب ته د نادر په لاسلیك د وژلو فرمان وښود، که څه هم طهماسب د دې فرمان په کتو یو څه اغېزمن (متأثر) شو، خو بیا هم نادر ته وفادار ملګری پاتې شو.

د نادر پرضد د علي قلیخان لومړنی اقدام دا و چې له خپل ځواکمن حریف میرکوچك سره یې روغه وکړه او د نادر پرضد هغې وېرې چې د نادر له لوري هره خوا خپره شوې وه، د سیستان، بلوچستان، هرات، بادغیس، بلخ، اندخوی، ننګرهار، کابل او نورو سیمو قومونه پاڅون او ښوګرش ته وهڅول).35(

کله چې په خراسان کې د علي قلیخان د پاڅون خبر خپور شو، نو د هرځای د استازو او فیوډالانو لیکونه ورته سیستان ته راتلل او د هغه له پاڅون سره یې د یووالي چمتووالی ښوده، علي قلیخان ورو � ورو د نادر د تخت او تاج د نیولو په سوچ کې شو، علي قلیخان د (1747)م کال د اپرېل په شپږمه [1160هـ کال د ربیع الثاني په 15 مه] له ډېرو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواکونو سره له سیستانه هرات ته راغی. د هغه ځای ډېر قبایلي مشران ورته راغلل او خپل ملاتړ او د مرستو ژمنې یـې ورته اعلان کړې، دلته طهماسب خان یو ځل بیا هڅه وکړه چې د نادر پرضد علي قلیخان له هر اقدامه راوګرځوي. خو علي قلیخان نه یوازې د هغه لارښوونو ته غوږ ونه نیوه، بلکې هغه ته یـې زهر ورکړل او ویې واژه).36(

د روسیې سفیر شازاده م.م ګلیتسین د 1747م کال د اپرېل په 13 مه نېټه له رشت ایالت څخه ګزارش ورکړ چې: "د ایرانیانو د بې کچې خوارۍ له کبله نوموړي پاڅونونه هرځای خپاره شوي، چې وجه یـې د شاه بېساري لوټونې او ستم دی، ټول ایران له حتمي زوال سره مخ دی، لکه څنګه چې خپله ایرانیان په یوه خوله او غوڅ ډول وایي: په ایران کې یوازې خراسان ایالت تر نورو یوڅه هوسا دی، خو اوس هغه ځای هم له داسې وضعې سره مخامخ دی، چې یووخت یـې د سیستان د پاڅون په بهیر کې ونه شول کولای د شاه پوځیانو ته ډوډۍ ورکړي؛ نور ولایتونه هم د پلازمېنې په ګډون له ورانۍ سره مخ دي، هغه کلي چـې له روسیې هېواد څخه یې نیولي، لکه څنګه چې ما په خپل سفر کې ولیدل ټول وران شوي، یو سم کلی هم نه پیدا کېـږي. ټول اوسېدونکي یـې تښتېدلي دي� خو د سیستان په اړه ټول وایي چې خلك یـې ډېر ځواکمن شوي دي، ځکه که هغوی دومره خطرناك نه وای، شاه به هم دومره کارونه شا ته نه غورځول. د شاه د ځواکونو په اړه هم په زغرده ویل کېـږي، چې ډېر خلك یـې تر پخوا ساړه شوي او له بېلابېلو وحشتونو څخه ستړي شوي دي او هر وخت پر تېښته لاس پورې کوي)."37(

د سیستان پاڅونونه په سیستان پورې محدود پاتې نه شول، کرمان ښار هم د خپلو کلیو په ګډون د سیستان په پلوي د 1746م کال په دوبې کې له اطاعت څخه سرغړونه وکړه او د روسي کونسل (باکونین) په وینا: "د هغه ځای مشران او فرمان ورکوونکي شاه ته نه ورځي او اعلان یـې کړی چې شاه ته له خدمت کولو خوشحاله دي، خو د حساب لپاره به شاه ته ورنه شي.ځکه هرڅوك چې ورشي سترګې یـې اېستل کېږي او ړندوي یې�

دوی هم دا غوره ګڼـي چې په کرمان کې پاتې شي، په عزت سره مړه شي، خو د شاه په دربار کې شکنجه، ړانده یا خفه نه شي)."38(

د نادرشاه طبیب "بازین" په کرمان کې یو هرم ولید چې له پرې کړو سرونو جوړ شوی و، د (دولت نادرشاه افشار) لیکوالانو د هغه مهال یو رښتینی ګزارش نقل کړی: " د مارچ په څوارلسمه په کرمان کې دېرش تنه او په هغوی کې څلور خانان، درې سلطانه او یو چاوشباشي ووژل شول او دوولس تنه هم له سترګو محروم شول.

دا کار هره ورځ له استثناء پرته تکرارېږي. هغه پر هېچا، هېڅ مقام آن خپلو پوځیانو هم رحم نه کوي، بلکې له ټولو سره همدغه چلند کوي، په کرمان کې د څلورو خښتو په اندازه د سپینږیرو له سرونو یو منار جوړ شوی، ځکه چې د سرونو وېښتان یې سپین دي� هره ورځ د خلکو سترګې ایستل کېـږي او خلك وژل کېـږي)."39(

په دې توګه نادر غوښتل د بېشمېرو وژنو او د پاڅون کوونکو په سیمو کې د سرونو د منارونو په جوړولو، پر سلو برخو وېشل شوي هېواد کې چې له اقتصادي زوال سره هم مخامخ و، خپل حاکمیت وساتي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فیوډالي ستم پرضد د استثمار شویو کسانو مبارزې چې ځینې به د کروندګرو په څواکمنو پاڅونونو او ځینې به د ښار په نېستمنو کې منعکسېدلې، په رښتیا چې د نادر د فیوډالي استبداد له منځه وړلو ته د اصلي هڅو رښتینی لامل و.

د اتلسمې میلادي پېړۍ په پنځمه لسیزه کې د نادرشاه ټوله واکمني د فیوډالي بېلتونپالو او آزادیپالو د پاڅونونو او شورښونو په اور سوځېده، دا پاڅونونه په افغانستان، منځنۍ اسیا او ارمنستان پورې محدود نه وو. بلکې د ایران په ټولو ایالتونو لکه کرمان، فارس، اصفهان، شېراز، ګېلان، خوی او نورو کې د استبداد او د نادري سیاست ضد پاڅونونه چې د مالیاتي ستم پرخلاف او له کروندګرو د ناسمې ګټې اخیستنې له کبله وو، ورځ په ورځ زیاتېدل؛ اخر د خلکو پرله پسې سرغړونو اوپاڅونونو د نادر دولت له زوال او سقوط سره مخامخ کړ. څـګرنـګګه چې کله نادر د سیستان او خبوشان (قوچاق) د پاڅونونو د ځپلو لپاره روان و، نو خپل حرمسرای او خزانه یـې کلات ته ولېږله او د قوچان په دوه فرسنګۍ فتح آباد کې یـې پوځ تم کړ او څو ورځې یـې زیـن کـړی اس لـه ځان ســـره وساتــه، چـې د تېښتې پر وخت ورڅخه کار واخلي، آن یو ځل یـې کلات ته د تېښتې هڅه هم وکړه، خو یوې ډلې سرتېرو پرې نه ښود او ډاډ یـې ورکړ چې د ژوند ترپایه به یـې خدمت وکړي. سربېره پردې یـې د ځان پرضد یوه توطیه کشف کړه، سبا ته یـې تصمیم ونیو، توطیه کوونکیو ته چې له خپلو خپلوانو څخه یـې وو سزا ورکړي، خو توطیه کوونکي هماغه شپه د نادر له هوډه خبر شول. نو د نادر خېمې ته ورننوتل اونادر یې وواژه(1747م کال د جون نهمه [د1160هـ. ق کال د جمادي الاخر 11 مه].(40(

د نادر په مړینې سره د هغه دولت هم درې ورې شو او پوځي مشران د نادر په هره پراخه سیمه او قلمرو کې حکومتونو ته ورسېدل.

د درېیم څپرکي سرچینې:

.1محمدکاظم: نامهٔ عالـم آرای نادري، درېیم ټوك، 226 � 233مخونه.

.2هماغه اثر : 234مخ.

236 // .3مخ.

237 // .4مخ.

238 // .5مخ.

240 // .6مخ.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

242 // .7مخ.

244 // .8مخ.

245 // .9مخ.

246 // .10مخ.

292 // .11مخ.

204 // .12مخ.

208 // .13مخ.

// .14درپیم ټوك، 170- 172 مخونه.

/// .15هماغه مخ او 368 مخ.

// .16درپیم ټوك، 418 � 422 مخونه.

// .17درپیم ټوك،369 مخ.

485 //.19 � .18مخ. میرزا مهدیخان: جهانکشای نادري، 425- 426 مخونه.

.20دولت نادرشاه افشار: 111- 292 مخونه.

.21لکهارت: نادرشاه، 315 � 316 مخونه.

.22دولت نادرشاه: 206 مخ. نامه عالـم آرای نادري: 488مخ.

.23دولت نادرشاه افشار:206 مخ.

.24لکهارت: نادرشاه، 316 مخ.

.25محمدکاظم: نامه عالـم آرای نادري، درپیم ټوك، 488 � 489 مخونه.

.26دولت نادرشاه افشار: 207 مخ.

.27محمدکاظم: درپیم ټوك، 489 مخ.

.28دولت نادرشاه افشار: 207 مخ. لکهارت: نادرشاه، 321 مخ.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

.29لکهارت: نادرشاه، 321 مخ.

.30دولت نادرشاه افشار: 207 مخ.

.31محمدکاظم: نامه عالم آرای نادري، درېیم ټوك، 502 مخ. دولت نادرشاه افشار 166مخ.

.32لکهارت: نادرشاه، 322 � 323 مخونه.

.33دولت نادرشاه افشار: 216 مخ.

207 // .34مخ. لکهارت: 323 مخ.

.35لکهارت: نادرشاه، 323 مخ.

.36دولت نادرشاه افشار: 307 مخ. لکهارت: نادرشاه، 323 � 324 مخونه.

.37دولت نادرشاه افشار: 208 مخ.

.38هماغه اثر: 309 مخ.

209 // .39مخ.

.40لکهارت: نادرشاه، تر 355 مخ وروسته.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پايله (نتيجه)

د نادرشاه افشار دولت د يوه استبدادي فيوډالي نظام ښېلګه وه، چې د شاه حاکميت کومه پوله نه پېژنده.

نادرشاه افشار د هغو يرغليزو جګړو په نتيجه کې چې د اتلسمې پېړۍ په څلورمو او پنځمو لسيزو کې يـې ترسره کړې، وکړای شول ارمنستان، ګرجستان، اذربايجان، خېوه، بخارا، افغانستان، منځنۍ اسيا، بلوچستان او د مغولي هند ټول شمال � لويديز ولايتونه په خپل دولت پورې اړوند کړي.

ددې هېوادونو ځينې برخې د نادر د دولت پر ايالتونو بدلې شوې وې او پاتې هم د (واسالي) هېوادونو په توګه اداره کېـږي.

د نادرشاه دولت يو کمزوری نظامي فيوډالي اتحاد و، چې په هغه کې د اقتصادي ژوند ګډون خلك نه سره تړل، هغه خلك او هېوادونه چې د فرهنګي او تاريخي لرغونتوب له مخې يـې يو له بل سره توپير درلود، په زوره يو په بل پورې تړل شوي وو، د يوه فيوډالي دولت په اډانه کې ددې بېلابېلو هېوادونو معنوي پيوند د پردي د توند ستم او بېرحمانه فيوډالي ګټې اخيستنې او خونړي ظلم لامل شوی و. دا هغه عمده ټکي وو چې په نيول شويو هېوادونو کې يـې د آزادۍ غوښتنې مبارزې پارولې؛ هغه مبارزې چې د نوموړو هېوادونو پر توليدي ځواکونو يې ژور منفي اغېز ښانده او فرهنګي او اقتصادي تګلار يـې دروله.

په افغانانو، ازبکانو، ترکمنانو، بلوڅانو، ګرجيانو او ارامنه وو کې د آزادۍ غوښتنې لومړني پاڅونونه ډېر شول، ځکه دا خلك په ډېر ستونزمن حالت کې وو، د سيمه ييزو فيوډالانو له خوا استثمارېدل او د نادر دولت له خوا هم تر شکنجې او مذهبي پلټنو لاندې راتلل.

د نادر پرضد د ازادۍ غوښتنې لومړنی پاڅون په هرات کې د ذوالفقار خان ابدالي په مشرۍ په (1730 � 1731م/ 1143هـ کال) کې ترسره شو، وروسته ترکمنو، تکه وو، ساروقو، ايرسارو او نورو قومونو هم په 1734م کال په خراسان کې پاڅون وکړ، چې په همدې کال نور پاڅونونه هم وشول.

د 1740 م کال له پيله بېلابېلو پښتنو قومونو د کابل رود په سرچينو کې د نادر د استبدادونو پرضد د پاڅون جنډه هسکه کړه، سره له دې چې د نادر ډېرو پوځيانو دا قومونه په وينو ولړل، بيا يـې هم زموږ په خلکو کې د خپلواکۍ غوښتنې روحيه کمزورې نه کړه، هرځل به چې د هېواد په کوم ګوټ کې کوم پاڅون د توپ او خمپارو په زور د لنډ مهال لپاره کرارېده، بل پاڅون به په بله څنډه کې راولاړېده او څه موده به يـې دښمن ته د سر په کاسه کې اوبه ورکولې.

په 1742م کال د بلخ او اندخوی خلك هم د نادر د استبدادي واکمنۍ پرضد اوچت شول، تاريخ کښونکو د پاڅون کوونکو شمېر له پنځوسو تر شپېتو زرو تنو ليکلی دی. ددې پاڅون مشري د عصمت الله خان ازبك پر غاړه وه، د

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادر پوځونه که څه هم وتوانېدل د مجهزې توپخانې په واسطه پاڅون غلی کړي او په جګړه کې عصمت الله خان ووژني، خو ډېره موده نه وه اوښتې چې په بلخ کې بل پاڅون لمبې بلې کړې.(1745م کال).

د پاڅون په مشرتابه کې د بلخ د والي ورور مشاق بېګ و، چې د بدخشان حاکم میرزانباتخان او خان ارال میرزاقل ازبك هم ورسره یو شوي وو. خو د نادر پوځونو د سیمه ییزو فیوډالانو په مرسته دا پاڅون وځاپه.

د بلخ د پاڅون د ماتې عمده علت د دښمن له خوا مشاق بېګ ته ژمنې ورکول او د بدخشان او خان آرال د پاڅون کوونکو ترمنځ د وړ ارتباط نشت او د کندوز د فیوډالانو په تېره د بدخشان له فیوډالانو او آرال سره د هزاره خان ازبك مخالفت و.

د نادر پوځ ته د پاڅون کوونکو د لوړ پوړ (قشر) تسلیمېدل: د پاڅون ځینه ګړندۍ کوله، نادر به هم د پاڅون کوونکو د لا ځپلو لپاره د پاڅون تر ځپلو وروسته پر سیمو ډېر مالیات کنښېښودل. لکه په 1746م کال چې یې د بلخ او اندخوی پر خلکو ډېر ملاماتوونکي مالیات وضعه کړل.

د نادري دربار د پېښګلیکوال محمدکاظم په وینا: "دوه سوه زره یې د (بلخ او جوزجان) پر اویماق قوم کښېښودلې". د بلخ او اندخوی اوسېدونکو خپل ټول مالونه خرڅ کړل او یو سل او اویا زره(د 650 زرو تبرېزي تومانو اندېول) یې نادر ته وسپاره.

څګرنګګه چې نور یې یو دینار هم نه درلود، چې د نادر دربار ته یې ولېږي، نو اړ شول چې لیریو غرونو ته وتښتي او ځان او خپل ماشومان د نادر د پوځیانو له شره خلاص کړي.

د مالیو د مامورینو سپکاوي او توند چلند په 1746 � 1747 م کلونو کې بیا هم د بلخ، اندخوی، بادغیس، هرات او سیستان د بېلابېلو قومونو د پاڅون لامل شو، چې د نادر تر مړینې روان و.

لکه مخکې مو چې یادونه وکړه، د خلکو د پاڅون عمده علت فیوډالي ناوړه ګټه اخیستنې او د مالیاتو سخت فشار و، چې د نادر د واکمنو له خوا پر خلکو تپل کېدل.

خو له پاڅونونو څخه د خلکو موخه د نادر د مالیاتي ستم لړوالی و، په داسې حال کې چې ځینو فیوډالانو د نادر له سیاسته د ناخوښۍ او د خپلې اقتصادي وضعې د ښه والي لپاره په دې پاڅونونو کې ګډون کاوه، څګرنګګه چې په پاڅون کې ددې دوو ډلو هدفونو سره توپیر درلود، نو د فیوډالانو لوړ قشر به، چې ډېر وخت به یې د پاڅون مشري پر غاړه لرله، له پاڅون کوونکو سره خیانت کاوه او له شاه یا به د هغه له استازو سره یو کېده.

لنډه دا چې د پاڅونونو کمزورې ډلبندي د مشرانو سیمه ییز اوسېدل او د داسې مشرانو نشت چې په هڅاند ډول د خلکو پر ګټه مبارزه وکړي، د پاڅون کورنیو اختلافونو او د فیوډالانو خیانتونو ټولو یو د بل په مرسته مخکې له مخکې د هر پاڅون برخلیك ټاکه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اتلسمې پېړۍ په پنځمه لسيزه کې فيوډالي ګټو اخيستنو او د نادرشاه د دولت د مالياتي ستم پرضد پر له پسې پاڅونونو، نادر د سختې اقتصادي پاشلتيا کندې ته ټېل واهه او د سختو طبقاتي او کورنيو تضادونو او د نادر د فيوډالي دولت د رانسکورېدو لامل شول.

Download from: ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library